

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 756

LIST TEGEN LIST.

20 CENT

Hij wendde zich om en keek juist in den loop van een revolver.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

Exploitant voor België H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT.

NIEUWE SERIE

List tegen List

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE NALATENSCHAP VAN YVONNE DE LAVALIÈRES.

De geheel artisten wereld van Londen, en vooral die kringen die zich bewogen op de planken van de Variété theaters, spraken sedert eenige dagen over niets anders dan over den plotseligen dood van de befaamde Parijsche danseres Yvonne de Lavalieres.

Verscheidene impressario's in de Engelsche hoofdstad zouden, indien men er hen naar gevraagd had, verbazingwekkende verhalen kunnen doen van de gages, welke deze ster van het variété verdiend had.

Men zeide, dat zij tot de beste betaalde danseressen van Europa behoorde, en dat zelfs Isidora Duncan, de gezusters Wiesenheim, de Fransche droomdanseres Madeleine en andere beroemdheden, niet in haar schaduw konden staan, wat betreft de hoogte van haar gage.

Men zeide, dat Yvonne de Lavalieres in een enkele week in een Amerikaansch variété evenveel verdiend had als Carouso, de beroemde Italiaansche tenor, in een geheele maand.

En dat was niet het eenige onderwerp, waarover gesproken werd, men fluisterde achter de schermen van de variété-theaters en voor de bars van de wijnhuizen in de buurt van Trafalgar Square, druk over de vele, meerendeels zeer hooggeplaatste min-

naars, die de pas gestorven danseres gedurende haar jonge leven had bezeten.

Men noemde in dit verband zelfs den naam van een regeerend koning, die haar op zeer jeugdigen leeftijd had leeren kennen, en den eersten stoot zou hebben gegeven tot haar verbazingwekkende populariteit.

Yvonne de Lavalieres was nog geen vijf en twintig jaar, toen een sleepende, verraderlijke ziekte haar wegrukte, midden uit het zondig woelige leven, dat zij van haar vijftiende jaar af geleid had.

Slechts zeer weinige varieté-beroemdheden hadden de huizen, men zou kunnen zeggen: de paleizen van de danseres op het vaste land kunnen bewonderen.

Maar zij waren wel menigmaal de gast van de jonge vrouw geweest, in haar prachtig heerenhuis, hetwelk zij te Londen bezat, dat haar geschonken was door een conservatief lid van het huis der Peers, en dat zij slechts gedurende eenige weken per jaar bewoonde, wanneer het lot en haar impressario haar naar Engeland en zijn hoofdstad voerde.

Daar men zeide, dat dit heerenhuis nog slechts een hutje was vergeleken bij het prachtige eeuwenoude kasteel, hetwelk zij van haren jongen koninklijken minnaar ten

geschenke had gekregen en dat zich een in der schoonste streken van Normandië bevond, zoo deden hieromtrent de meest fantastische verhalen de ronde.

De een beweerde, dat men e geen stuk servies vond, of het was van zuiver goud vervaardigd.

Een tweede verklaarde, dat zij sliep in een zilveren bed, evenals de heldin uit Zola's roman „Nana”.

Weer anderen wisten wonderen te verhalen van de inrichting der broeikasten in het park van het kasteel, waar zich de zonderlingste uitheemsche planten zouden bevinden, die men zelfs in de jardin d'acclimation tevergeefs zou zoeken.

Kortom, als men de snappende, babbelende en fantaseerende koristen danseressen slangenbezweersters trapèze-werksters en andere variété-dames mocht gelooven, dan zou dit verblijf, waar Yvonne de Lavalieres de zomermaanden placht door te brengen, niet onder doen voor een van de paleizen uit de „Duisend en een nacht”.

Geen wonder dus dat het bericht van haar dood als een bliksemslag bij helderen hemel het licht ontvankelijk gemoed der bewoners van Plankenland trof.

Men herinnerde zich haar choonheid, haar jeugd en haar geest, iedereen wist een anecdote van haar, die de goedheid van haar hart, maar ook de wispelturigheid daarvan in het helderste licht stelde.

Er waren ongeveer veertien dagen verlopen, nadat de tijding van den dood van Yvonne de Lavalieres in Engeland bekend werd en bijna had men de beroemde danseres reeds weder vergeten, toen de aandacht opnieuw en in nog veel sterkere mate werd gaande gemaakt door een zeer groote advertentie, die in de meeste groote bladen van Londen en andere groote steden was opgenomen en die aldus luidde:

Voor liefhebbers van juweelen, schilderijen en oudheden!

„Op het kasteel „Mon Repos”, laatstelijk toebehoord hebbende aan Suzanne Rondel, meer bekend onder haar tooneelnaam, Yvonne de Lavalieres, zal op vijftien Maart a.s. gezegd kasteel in het openbaar onder den hamer worden gebracht door den notaris, den heer Pierre Renault.

Nevens het kasteel zal het daarbij behorende park, bestaande uit een groot aantal perceelen gezond, opgaand hout,

als daar zijn beuken, noteboomen en populieren, onder den hamer worden gebracht, ten overstaan van opgemelden notaris M. Renault.

Voorts zal door dezen notaris in het openbaar geveild worden: het geheele meubilair, de edelgesteenten, de serviezen, de schilderijen en de wapenverzamelingen, toebehoord hebbende aan Suzanne Rondel.

Onder deze voorwerpen bevinden zich onder anderen: fraaie doeken van Frans Hals, Teniers, Fragonard, Watteau, Rembrandt, Titiaan en andere grootmeesters der schilderkunst, fraai bewerkte wapens uit Arabië, Achter-Indië, Rusland, Turkije en andere vreemde landen, prachtige shawls uit Persië, een onschatbare verzameling gouden kunstvoorwerpen uit het midden der zestiende eeuw en voornamelijk uit Italië afkomstig en voorts een bij uitstek fraaie collectie juweelen, waaronder wij slechts noemen een diadeem, bestaande uit dertig groote diamanten, 26 saphieren, twaalf carbonkels en 30 kleine paarlen.

Wij roepen iedereen, die belang stelt in kostbare oudheden en juweelen, op, deze openbare veiling niet ongebruikt te laten voorbijgaan.

De testament-executeur,
M. JOSEPH COLLIGNON.

Een uur nadat het publiek te Londen van deze advertentie kennis had genomen, en dat was omstreeks zeven uur in den avond, werd er in de schouwburgen, zoowel voor als achter het voetlicht, over niets anders gesproken.

In tal van loges voerden de dames opgewonden gesprekken onder elkander over de kostbare nalatenschap van de beroemde danseres.

Overal hoorde men reusachtige getallen noemen.

Men zag zelfs een klein groepje welbekende juweliers de hoofden bij-elkaar steken en een gefluisterd gesprek met elkander voeren.

In het „Hypodrome”, het grootste variété-theater te Londen, werd ook zeker het drukst gesproken over de opzienbarende advertentie.

Twee heeren in de loge vlak tegenover het tooneel gezeten, schenen zich zelfs meer bezig te houden met de juweelen, welke Yvonne de Lavalieres had nagelaten, dan met de verrichtingen van een half dozijn Chineezen op het tooneel, die op wonderbaarlijke wijze

met allerlei breekbare waar omsprongen.

Beide heeren waren onberispelijk gekleed.

Zij droegen avondtoilet.

Op de revers van hun keurig gesneden rokken prijkte een groote witte chrysaant.

Beiden hadden een monocle in den linkerhoek van hun oog geklemd.

De eene van deze beide heeren leek op het eerste gezicht ongeveer vijftig jaar, ofschoon zijn schitterende grijze oogen hem veel jonger zouden doen schijnen.

Zijn metgezel kon nauwelijks dertig jaar zijn.

Hij had een zacht, blozend gelaat met helder blauwe oogen, die vroolijk rond keken.

Zijn blond, zorgvuldig geborsteld haar, viel in dikke golven terzijde van zijn slapen neder.

Deze beide heeren waren John Raffles, de Groote Onbekende en zijn onafscheidelijke vriend, Charles Brand. Lor Lister verborg zich onder het mom van Lord William Aberdeen, in welke hoedanigheid hij ook thans de opvoering in het „Hypodrome” bijwoonde.

De beide vrienden hadden reeds eenigen tijd met elkander gefluisterd zonder veel acht te slaan op hetgeen er op het tooneel voorviel.

Zij zaten geheel alleen in de loge, en behoefden dus geen vrees te koesteren, dat zij beluisterd zouden worden.

Toen de Chineezzen hun nummer voltooid hadden en met veel buigingen en dwaze sprongen verdwenen waren, rekte Raffles zich eens uit en zeide tot zijn metgezel:

— Ik geloof dat ik voor vanavond genoeg heb van jongleurs en kunstschutters, beste Charles. Heb je er veel op tegen om de frissche lucht in te gaan?

— Niet in het minst! antwoordde de jonge man, terwijl hij een vluchtigen blik op het programma had geworpen.

— Laten wij dan maar heen gaan! Ik weet hier in de buurt een voortreffelijke gelegenheid, waar men een uitnemend glas Bordeaux drinkt!

— Kun jij daar komen als Lord William Aberdeen?

— Zeker! Het is een zeer dure gelegenheid, waar bijna uitsluitend adellijke jongelui en rijke leegloopers komen!

Zij waren onder het spreken opgestaan en hadden de loge verlaten.

In de vestiaire haastte de bediende zich, hun pelsen aan te reiken.

Spoedig bevonden zij zich op straat.

Het weer, dat sedert eenigen tijd vrij zacht

was geweest, was plotseling weder ongeslagen.

Het was zeer koud en de grijze lucht dreigde met sneeuw.

Eenigen tijd liepen de beide vrienden, diep in hun pelsen gewikkeld, zwiingend voort.

— Heb je nog iets in de zaal opgevangen? vroeg Raffles eindelijk, terwijl hij zich tot zijn vriend wendde.

— Wel, men sprak daar over niets anders dan Yvonne de Lavalières! antwoordde Charles. Jij hebt haar immers gekend?

— Ja, tamelijk goed! antwoordde Raffles peinzend. Drie jaren geleden heb ik op haar landgoed gejaagd! Zij had het toen pas gekregen van..... haar jongste koninklijke aanwinst.

— Maar hoe zonderling, dat een Engelsche Lord zonder opzien te baren kan gaan jagen op het landgoed van eene variété-danseres! riep Charles uit.

— Waarde Charles, als die variété-danseres een koning tot bescherming heeft, dan verandert dit de zaak wel eenigszins. Ik kan je bovendien de verzekering geven, dat zij zich uitnemend wist te gedragen. Het was een publiek geheim, dat zij ongeveer om de veertien dagen van minnaar veranderd en des te vreemder komt het je misschien voor, hoewel het zuivere waarheid is, dat niemand het zou gewaagd hebben in haar tegenwoordigheid een onvertogen woord te uiten.

— Dat is zeker iets bijzonders! riep Charles uit.

— Toen ik haar gast was op het kasteel „Mon Repos” trof ik daar twee Fransche hertogen, een graaf en drie burggraven aan.

— Franschen, maar geen Engelschen! riep Charles uit.

— Dat is waar, maar zij hadden er zich volstrekt niet voor behoeven te geneeren! merkte Raffles op.

— Maar jij dan? herhaalde de jonge man.

— O, ik had toen mijn naam veranderd. Ik vertoefde toen sedert veertien dagen te Parijs als een simpel Engelsch particulier, zonder een druppel blauw bloed in de aderen.

— En toch inviteerde zij je?

— Toch inviteerde ze mij!

— Zag ze je voor heel rijk aan misschien?

— Ik gaf mij juist voor een schilder zonder klanten uit!

Even ontstond er stilzwijgen.

Charles keek zijn vriend aan en glimlachte.

Hoe kon hij ook zoo dom zijn!

Hij begreep nu zeer goed, welke beweegredenen de mooie danseres er toe gebracht hadden den Grooten Onbekende bij zich uit te noodigen, evengoed als hij wist, dat zijn

vriend, zijn gewoonte getrouw, weder de ongenaakbare had gespeeld.

Hij wachtte zich echter wel, daaromtrent eenige opmerking te maken, daar hij reeds bij vroegere gelegenheden ondervonden had, dat dergelijke onderwerpen, wanneer zij al

te luchthartig werden behandeld, hem mishaagden.

Zij stonden op dit oogenblik voor de deur van een zeer chique wijnhuis in de Oxfordstreet.

HOOFDSTUK II.

PLANNEN TOT EEN PLEZIERREIS.

Raffles trad binnen, door zijn vriend gevolgd.

Zij bevonden zich in een niet zeer groote, maar met verfijnde weelde gemeubelde zaal, aan welker einde op een kleine estrade een orkestje Hongaren zat.

Daar het nog vroeg in den avond was, waren slechts enkele tafeltjes in de restauratie zaal bezet.

Raffles en Charles ont deden zich van hun kostbare pelsen en vertrouwden ze aan een toeschietenden kellner toe.

Ze nemen plaats in een hoek bij het raam, waar zij rustig konden spreken.

— Heb jij de advertentie goed in je hoofd, Edward? begon Charles, toen de kellner een flesch fijne Bordeaux met glazen gebracht en zich weder verwijderd had.

— Ik geloof, dat ik haar woord voor woord zou kunnen opzeggen! antwoordde Raffles.

— Zal het niet voor drie kwart humbug zijn!

— Daar is geen kwestie van! Integendeel, de annonce geeft slechts een flauw denkbeeld van de rijkdommen, welke Yvonne de Lavalières heeft nagelaten!

— Maar waarom wordt dat alles dan verkocht?

— Waarschijnlijk om haar schuldeischers te betalen! antwoordde Raffles lakoniek.

— Had zij dan zooveel schulden? vroeg de jonge man.

— Voor iets meer dan vier millioen francs! antwoordde Raffles, terwijl hij behaaglijk aan zijn glas wijn nipte.

Zijn jonge vriend had bijna een lichtsprong van verbazing gemaakt.

— Meer dan vier millioen francs, zeg je? Maar dat is bijna onmogelijk!

— Bijna vier en een half en ik verzeker je dat het de volle waarheid is, Charles. Je kunt je geen begrip maken van wat zulk een wezentje alzoo noodig heeft — of liever gezegd — denkt noodig te hebben!

— Dat moet wel zoo zijn!

— Zoo is het! Als wij een auto koopen,

dan denken wij er eenige jaren, of toch wel een jaar genoeg aan te hebben, maar zij kocht bijvoorbeeld een Panhard van een tachtig duizend francs, een prachtige wagen. Maar als zij eenige dagen later een van haar beste vriendinnen bijvoorbeeld in een „Sumbean” zag, die een weinig grooter was, dan rustte zij niet, of zij moest ook een wagen van dat merk hebben. De „Panhard” werd dan of op stal gezet, om slechts bij hoog zeldzame gelegenheden weer eens dienst te doen, of hij werd voor een appel en een ei verkocht — of zelfs wel eenvoudig weggegeven!

— Dan is het ook niet te verwonderen! riep Charles lachend uit.

— O, dat ging zoo met alles — haar goedkoopste paar schoenen kostte toch nog altijd vijfhonderd francs!

— Ongelooflijk!

— Iets anders dan zijde kon zij niet dragen, zoo verklaarde ze. Haar reukwerken werden expres voor haar gemaakt te Teheran en Bagdad; haar sigaretten werden eveneens speciaal voor haar vervaardigd te Fez en in Cairo. Zij had een stal met volbloeds — en dat was het eenige, waarom ik haar wel eens heb benijd. Het is waar, dat zij de helft van haar zestig paarden ten geschenke had gekregen, onder anderen zes schimmels van het edelste Arabische ras tegelijk van den Emir van Afghanistan, die, zonder eenige kans op succes, doodelijk verliefd op haar was. Maar alle andere paarden had zij met een vermogen betaald.

— Maar haar reusachtige gages dan? vroeg Charles, die met open mond had zitten luisteren.

— Lieve hemel, beste Charles, riep Raffles lachend. Als zij van haar gage had moeten bestaan, hoe reusachtig die ook was, dan zou zij eenvoudig van honger zijn omgekomen! De jonge koning, wiens naam wij maar niet zullen noemen, schonk haar een vorstelijke toelage, hij betaalde voorts het onderhoud van het park en het kasteel, dat hij haar ten geschenke had gegeven en toch

viel dat alles in een bodemloozen put. De grillen van Yvonne de Lavalnières verslonden ongelooflijke massa's geld! Op een tijdstip van het jaar als zelfs de rijkste Engelschman er niet aan zou denken versche elft op zijn tafel te verlangen, stond zij er juist op, deze visch op haar disch te zien. Wat deed zij dan? Zij zond haar maître d'hotel met een extra trein, waarin een koelwagen, naar het hartje van Rusland, waar dan alleen nog maar elft te krijgen was, die men ving aan den benedenloop van de Newa en die zelfs in de Russische hoofdstad tot fabelachtige prijzen betaald moest worden. Haar bediende kocht dan een dozijn van de kostbare visschen, liet ze in den koelwagen laden en keerde met zijn extra-trein terug, zoo snel hij maar wilde loopen!

— En dus kostte zoo'n grapje.....?

— Ongeveer veertigduizend francs!

Charles liet zich van verbazing achterover in zijn stoel vallen.

— Ik heb altijd gedacht, dat de oude heer Dumas zeer rijk met fantasie begaafd was, toen hij de buitensporige uitgaven van den Graaf de Monte Christo verzoon, maar ik begin nu te gelooven, dat die feitelijk niets bijzonders waren!

— O, de werkelijkheid levert zeer vaak veel meer buitensporigs op dan de stoutste fantasie! antwoordde Raffles.

— Maar op hoeveel schat je dan wel de waarde van haar nalatenschap? ging Charles door.

— Ik vermoed, dat zij ongeveer twaalf à vijftien millioen francs zal opbrengen, dat is te zeggen, zonder het kasteel, dat er alleen nog wel eens vijf millioen waard is — wij zullen dat trouwens wel zien!

Charles keek op.

— Wat bedoel je? vroeg hij weifelend.

— Wel, ik bedoel, dat wij al die fraaiïgheden eens van dichtbij zullen gaan bezien.

— Je wilt naar Frankrijk? riep Charles verwonderd uit.

— Waarom zou ik niet, wij zijn er geruimen tijd niet geweest en ik verlang er zeer naar, den bodem van het schoone Frankrijk weder eens onder mijn voeten te gevoelen!

Charles zweeg even en keek zijn vriend oplettend aan.

Toen deed hij een paar trekjes aan zijn geurige sigaret en vroeg langzaam:

— Je hebt plannen?

— Misschien wel! antwoordde Raffles.

— Plannen, die scherp omljnd zijn?

— O, nee, wat dat betreft, moet ik je teleurstellen! antwoordde Raffles glimlachend.

Ik moet het natuurlijk volmaakt van de omstandigheden laten afhangen, die wij daar in Normandië zullen aantreffen. Ik denk wel, dat al die kostbaarheden duchtig bewaakt zullen worden.

— Waar bevindt zich het kasteel „Mon Repos“?

— In de buurt van Isigny! Weet je waar het ligt?

— Ik moet je eerlijk bekennen dat mijn aardrijkskundige kennis niet zoo ver reikt! antwoordde Charles.

— Isigny is een klein stadje, men zou zelfs kunnen zeggen een dorp, dat op eenige mijlen ten Oosten van den spoorweg van Cherbourg naar St. Malo ligt, zeer dicht bij den oorsprong van een heel klein zijriviertje van de Sélune.

— Ligt het dicht bij de baai van Saint Michel? vroeg Charles.

— Juist, op nauwelijks tien mijlen afstand! Het is daar een heerlijke streek. Men vindt er bergen en dalen, met sappige weiden en wie meer van de woeste rotsen houdt, behoeft slechts naar de kust te gaan om ze in al hun trotsche pracht te kunnen bewonderen.

— En het kasteel zelf?

— Het moet dateeren uit den tijd van Willem de Veroveraar!

— Goede hemel! riep Charles uit, dan is het ruim acht eeuwen oud!

— Dat is ook zoo, en dat is aan de geheele bouworde te zien; en je begrijpt echter wel, dat er in den loop der tijden heel wat gerestaureerd en bijgebouwd is. De kern van het kasteel bestaat echter nog altijd uit het slot, hetwelk er in het jaar 1240 door de hertogen De Carbonnel gebouwd werd.

— Hoe weet je dat zoo precies? vroeg Charles glimlachend.

— Eenvoudig omdat ik belang stel in oudheden en er daarom dadelijk navraag naar heb gedaan, toen ik er vier jaar geleden kwam jagen.

— Bevinden er zich veel dergelijke kastelen in de buurt?

— Twee, of drie, die ongeveer even oud zijn als „Mon Repos“!

— Heette het altijd zoo?

— Wel neen! Maar Yvonne de Lavalnières was heelemaal niet romantisch aangelegd, hetgeen ik haar als een grove fout aanreken, en moest niets hebben van die oude Normandische namen, waarover zij haar tong brak, zooals zij zeide. Het eerst wat zij dan ook deed, nadat het kasteel op haar naam was overgeschreven, was den naam daarvan te veranderen en er het vreeselijke „Mon Repos“ van te maken, als de eerste de beste rijk ge-

worden groothandelaar in krenten.

- En wij gaan dus naar deze schoone plek heen, Edward?
- Ja, Charles!
- Spoedig?
- Morgen reeds!

— Gaat Henderson, de chauffeur, met ons mede?

— Wij zullen hem medenemen, omdat er allicht te toeren valt, maar ik geloof niet dat wij hem zullen noodig hebben, wanneer wij eventueel zaken zouden willen doen!

HOOFDSTUK III.

EEN ONAANGENAME ONTMOETING AAN BOORD!

Den volgenden dag waren de beide vrienden al zeer vroeg opgestaan, teneinde alles voor hun reis in orde te brengen.

Het was nog steeds zeer koud en er was gedurende den nacht een dikke laag sneeuw gevallen.

Terwijl Raffles en Charles druk bezig waren met het inpakken van hun koffers, werd er op de deur van de slaapkamer van den Grooten Onbekende getikt en een man van reusachtigen lichaamsbouw trad het vertrek binnen.

Het was Henderson de chauffeur van Zijne Lordschap

— Gij hebt mij laten roepen, Mylord? klomk zijn diepe basstem.

— Ja, Henderson, wij gaan op reis!

— En ik mag u vergezellen, Mylord? vroeg de chauffeur, terwijl zijn donker blauwe oogen schitterden van vreugde.

— Dat is te zeggen — ik wilde dat je ons in Frankrijk opwachtte.

— Gaan wij naar Frankrijk, Mylord?

— Ja, Henderson! Luister goed! De „Zeearend” is immers reisvaardig?

— Zeker, Mylord, ik heb de motorboot nog pas eergisteren duchtig nagezien, zij kan ieder oogenblik in zee steken.

— Uitnemend! Dan vertrek je nu aanstonds met de „Zeearend” naar Calais! Weliswaar nemen wij den trein tot Dover, maar daar staat tegenover, dat de boot pas hedenmiddag om twee uur vertrekt, terwijl jij nu kunt heengaan. Je kunt dus voor ons te Calais zijn.

— Met het meeste gemak, Mylord! antwoordde Henderson.

— Welnu, wacht daar in de haven, tot de pakketboot aankomt, op onze bevelen!

— Uitstekend, Mylord! Moet ik levensmiddelen medenemen?

— Ja, laad voor een week verduurzaamde levensmiddelen voor drie of vier personen in en neem zooveel benzine mede als de boot kan bergen.

— Uitstekend, Mylord! Ik wensch u een goede reis.

— Dank je, Henderson! Tot vanmiddag vijf uur.

De chaffeur draaide zich op zijn hielen om en verliet het vertrek.

Raffles en Charles zetten hun werkzaamheden vol ijver voort en omstreeks elf uur waren hun koffers gepakt.

Raffles wierp een blik op zijn horloge.

— Het wordt nu hoog tijd, dat wij weggaan! zeide hij. Over een half uur gaat de trein van het Victoriastation af.

— Wie zal ons erheen rijden?

— Dat kan de oude Gaston wel doen!

— Maar hebben wij in Frankrijk geen auto noodig?

— Dat geloof ik niet, want het kasteel ligt immers zeer dicht bij de kust. Waarschijnlijk zullen wij ditmaal meer aan de motorboot hebben.

Raffles had op een elektrische schel gedrukt en Gaston, de grijze kamerbediende, trad binnen.

— Gij zult ons even naar het station moeten rijden, Gaston! zeide Raffles vriendelijk terwijl hij den ouden man op den schouder klopte. Henderson is op reis!

— Dat heeft hij mij reeds medegedeeld, Mylord! antwoordde de trouwe dienaar, terwijl hij met moeite een zucht onderdrukte.

Hij hield zielsveel van zijn meester en het liefst zag hij hem rustig te Londen, in de schoone villa in Cromwellstreet.

Hij dacht er echter niet aan, om eenige tegenwerping te maken en ging snel zijn eenvoudige livrei tegen een chauffeurs-uniform verwisselen.

Een telefonisch bestelde kruier laadde de bagage in de groote, blauwe auto en spoedig bevonden de vrienden zich op weg naar het Victoriastation.

Zij kwamen geen oogenblik te vroeg, want de trein stond reeds voor vertrekken gereed.

Nauwelijks was hun bagage ingeladen, of de boottrein stelde zich in beweging.

De trein van Londen naar Dover is een van de snelste van geheel Engeland en misschien zelfs wel van Europa.

Hij legde den afstand af zonder ergens op te houden.

Een half uur vóór de boot naar het vasteland zou vertrekken, hield de trein aan het station van de havenstad stil, dat zeer dicht bij de aanlegplaats der booten is gelegen.

De bagage werd aan boord gebracht en in een ruim geladen.

Raffles voorzag zich van biljetten.

Hij had niet de moeite genomen deze vooraf te bespreken, daar hij wel vermoeden kon, dat in dezen tijd van het jaar het aantal reizigers gering zou zijn.

Toch bleek dit nog buiten verwachting groot, zooals hij tot zijn verwondering zag bij het doorlezen van de passagierslijst.

— Er staan verscheidene namen op, die een heel goeden klank hebben in de wereld der juweliers; merkte hij glimlachend tegen Charles op, terwijl beiden zich naar den steiger begaven, waar de passagiersboot reeds onder stoom lag

— Zouden die ook naar Isigny gaan? vroeg Charles.

— Ik twijfel er niet aan antwoordde Raffles.

Beiden begaven zich nu aan boord en zochten spoedig een plaats op, waar zij eenigzins beschut waren tegen den fellen oostenwind, die over het dek gierde.

Precies om twee uur lichtte de boot haar anker en wendde haar steven naar Calais.

Raffles en Charles hadden den kraag van hun pels opgezet en hun bonte muts diep over de ooren getrokken.

Met haastige stappen begonnen zij over het dek heen en weer te loopen.

Er bevonden zich weinig passagiers aan dek, daar de meesten het blijkbaar te koud hadden gevonden en zich in de groote kajuit met lezen den tijd kortten.

Slechts een viertal passagiers wandelde, evenals zij, op het dek heen weer.

De twee vrienden waren eenige malen op en neder geloopen, toen Raffles Charles ongemerkt bij den arm greep en dien krachtig drukte.

De jonge man keek zijn vriend verwonderd aan, maar op diens gelaat stond niets bijzonders te lezen.

Charles, die de gewoonten van den Grooten Onbekende zeer wel kende, keek op zijn beurt onverschillig weer voor zich uit en sprak geen woord, tot zij het einde van het dak hadden bereikt, waar zich niemand bevond.

Toen pas vroeg hij:

— Waarom kneep je mij in den arm?

— Heb je op die vrouw gelet, die wij zoo-

even voorbijgelopen zijn? vroeg Raffles snel.

— Die in een bruinen geruiten mantel en met dien kleinen grijzen vilthoed op?

— Ja, juist. Weet je, wie dat was?

— Neen!

— Ann Brunt!

— De vrouwelijke detective van Scotland Yard?

— Ja, en een detective, die in slimheid zeker niet achter staat bij onzen vriend James Sullivan!

— Maar wat doet zij hier aan boord? riep Charles ongerust uit.

— Dat is nog al duidelijk, dunkt mij! Zij gaat naar Frankrijk!

— En wat zou zij daar gaan uitrichten?

— Wat zou zij er anders gaan doen dan naar de veiling der nalatenschap van Yvonne de Lavalères.

— Zou zij daar voor zich persoonlijk dan juweelen willen koopen?

— Goede hemel, Charles! Wat ben je vandaag onbegrijpelijk! zeide Raffles, eenigzins ongeduldig. Zij gaat daar natuurlijk heen, omdat zij hoopt, de hand te kunnen leggen op een der internationale goudieven, die zij met zooveel bekwaamheid en ijver achtervolgt!

— Zou zij die daar dan denken te vinden?

— Waar zijn je hersens, Charles? vroeg Raffles verwijtend. Je begrijpt toch wel, dat er naar zulk een plek, waar voor millioenen aan juweelen verhandeld worden, natuurlijk allerhande langvingers gaan, die in troebel water hopen te visschen — zooals wij zelven bijvoorbeeld! voegde hij er met een ironisch glimlachje aan toe.

— Maar als dat zoo is, loopen wij groot gevaar.

— Hoezoo?

— Ben je dan al vergeten, dat wij al eens iets met haar uitstaande hebben gehad? vroeg Charles fluisterend, daar hij de jonge detective in de verte weder zag naderen.

— Dat ben ik in 't geheel niet vergeten! antwoordde Raffles bedaard. Maar als mijn geheugen mij niet bedriegt, dan was zij destijds niet aan de winnende hand.

— Dat geef ik toe, Edward, maar laat ons dan tevens erkennen, dat het niet veel gescheeld had, of zij had ons in de val doen loopen.

— Dat wil ik toegeven, als je er zoo op staat, maar wij zijn thans niemand anders dan Lord William Aberdeen en zijn vriend Charles Brand. Wees zoo goed, mij eens mede te deelen, om welke reden Ann Brunt ons

zou verdenken ! Ik geloof toch wel, dat Zijne Lordschap het recht heeft om op reis te gaan, wanneer hij er lust toe gevoelt ? voegde hij er spottend aan toe.

— Ik zou hem dat recht niet gaarne willen betwisten ! zeide Charles op gemaakt nederigen toon.

— Mooi zoo — dan zijn wij het eens ! Wij zullen Ann Brunt goed in het oog houden, en dat is voorloopig voldoende !

— Zou zij Lord William Aberdeen en mij van uiterlijk kennen ?

— Dat weet ik niet ! antwoordde Raffles kalm. Maar he is een uitgemaakte zaak, dat Lord Aberdeen haar niet kent !

— Wat bedoel je daarmede ?

— Wel, als zij soms aanstalten zou willen maken om zijne Lordschap aan te spreken, zeide Raffles spottend, dan zal ik haar met koele minachting bejegenen.

Op dat oogenblik was de jonge detective weder zoo dicht genaderd, dat het gevaarlijk zou zijn, het gesprek voort te zetten.

Ann Brunt was nauwelijks 25 jaar, slank, maar krachtig gebouwd

Haar dik, aschblond haar lag in een breede wrong in haar nek.

Zij had doorborende blauwe oogen en haar geheele gelaat, ofschoon zacht en rond, drukte energie, schranderheid en vastberadenheid uit.

Raffles wierp een snellen blik op de jonge vrouw, die echter voldoende was, om haar uiterlijk onuitwischbaar in zijn geheugen te prenten.

De jonge detective van haar kant had de beide heeren vluchtig opgenomen.

Het was wel waarschijnlijk, dat zij een zoo bekend en populair burger van Londen, als Lord William Aberdeen, herkend had, maar op haar gelaat viel niets te bespeuren, dat op eenige verrassing wees.

Raffles en Charles zetten intusschen hun tocht over het dek voort.

Het was er nu eenigszins drukker, daar een aantal reizigers de koude liever trotseerden dan in de benauwde hutten opgesloten te blijven.

Ann Brunt had het druk genoeg met haar onderzoek van het uiterlijk der reizigers.

Velen hunner liep zij onverschillig voorbij, daar hunne namen haar goed bekend waren, maar enkelen daarentegen keek zij met een snellen, maar scherpen blik onderzoekend aan.

De overtocht had zonder incidenten plaats.

Omstreeks vijf uur in den middag wierp de boot het anker uit in de haven van Calais.

Zij lag nog niet stil, of het scherpe oog van Raffles had in de verte de „Zeearend” ontdekt die langzaam op de reede heen en weer voer^e

De figuur van Henderson was in de verte duidelijk te herkennen aan zijn buitengewone lengte.

— Tot dusverre gaat alle goed ! merkte Charles vroolijk op, die naast zijn vriend was gaan staan en eveneens de „Zeearend” had gezien.

— Ja, het gaat voortreffelijk ! merkte Raffles op sarcastischen toon op. Het eenige wat ons nog te doen overblijft is, twintig à dertig duizend pond sterling aan diamanten te stelen.

Charles kleurde licht en zeide :

— Drijf je weer den spot met me ? Ik wilde slechts zeggen, dat wij nu tenminste alle drie veilig in Frankrijk zijn aangekomen.

De loopplank werd nu uitgelegd en de weinig talrijke reizigers gingen aan wal.

Nadat de douane-formaliteiten vervuld waren, begaven Raffles en Charles zich langs de kade naar het uiterste punt van de haven.

Reeds in de verte zagen zij de reusachtige gedaante van Henderson, dicht bij een kleinen jachtsteiger staan.

De brave kerel tikte aan zijn pet toen hij zijn meester zag aankomen en zeide :

— Daar ben ik, Mylord !

— Braaf zoo, Henderson, zeide Raffles, terwijl hij den reus op den schouder klopte. Was de overtocht gunstig ?

— Zoo gunstig als men slechts verlangen kan, Mylord, ik was een vol uur voor de boot hier aan.

— Welnu, luister dan, en volg mijn bevelen goed op.

— Ik luister, Mylord.

— Je gaat nu met ons hier dineeren, en blijft dezen nacht hier. Wij gaan met den trein naar een kleine plaats in Normandië, Isigny geheeten, op een tiental mijlen ten Oosten van de baai van Saint Michel ! Heb je het begrepen ?

— Ja zeker, Mylord !

— Jij echter gaat morgenochtend, zoodra de dag aanbreekt, weder op weg, volgt de kust van het Kanaal, vaart rond kaap de La Hague, passeert de Kanaaleilanden en de Normandische Eilanden en blijft in de baai van St. Michel voorloopig kruisen. Je kunt immers dien tocht gemakkelijk in een dag volbrengen ?

— Dat zal wel gaan, Mylord !

— Is het toestel voor draadlooze telegrafie aan boord in orde ?

— Ik heb het nog vanmorgen nagezien, Mylord !

— Uitnemend! Dan wacht je tot je een draadloos telegram ontvangt uit Eavranches en handelt d'en overeenkomstig.

— Tot uw orders, Mylord! was alles wat de brave chauffeur antwoordde.

— Je kent de route immers?

— Ik heb dien weg reeds herhaaldelijk met u afgelegd, Mylord!

— Uitstekend. Dan heb ik je nog slechts aan te raden, zoo min mogelijk opvallend te manoeuvreren — het is niet noodzakelijk dat men meer op de boot let, dan volstrekt noodzakelijk is. En nog iets — zoodra je morgen midden in het Kanaal bent, hang je een der bordjes met andere bootnamen over den naam van de motorboot. Is zij nu onder dak gebracht?

— Ik wilde dat juist doen, Mylord, toen ik u zag naderen.

— Zorg daar dan voor en voeg je bij ons in de „Gouden Leeuw”, ongeveer honderd meter hier vandaan, aan de kade gelegen. Er hangt een groot, ouderwetsch uithangbord voor de deur, waarop een groote gouden leeuw is geschilderd.

Henderson tikte nogmaals aan zijn pet en was het volgende oogenblik verdwenen.

Spoedig had hij zich bij zijn meester en diens vriend gevoegd, die intusschen in het Hotel „de Gouden Leeuw” een krachtigen maaltijd hadden besteld.

Terwijl zij deze alle eer aandeden, vroeg Charles, terwijl hij zich tot Raffles richtte:

— Heb je nog iets van Ann Brunt gezien, toen wij van boord gingen?

— Beste jongen, ik heb geen oog van haar afgehouden, omdat ik wel weet dat wij nog niet van die allerliefste vrouw af zijn. Ik heb

haar met een kruiër zien praten. En door wat naderbij te dringen, heb ik gehoord, dat zij den man beval haar bagage naar het station te brengen en te doen inschrijven — waarheen denk je?

— Naar Parijs misschien!

— Verder!

— Rouaan misschien?

— Verder!

— Dan misschien wel tot Eavranches!

— Juist!

— Maar daar kan zij immers vanavond op geen mijlen na komen! riep de jonge man uit.

— Ongetwijfeld. Vanavond komt zij zeker niet veel verder dan Parijs. Maar daarom zou zij er toch haar groote bagage vast heen kunnen zenden. Neen, wij zien haar nog wel terug, beste Charles!

— Geloof je dat?

— Ik ben er zeker van.

— Maar zou het dan niet verstandig zijn, als wij ons uiterlijk veranderden?

— Dat zullen wij doen, zoodra wij te Parijs zijn aangekomen! zeide Raffles. Wat denk je van een paar rijke Amerikanen, die reeds verscheidene jaren in de hoofdstad wonen en de brillanten eens willen bezichtigen?

— Ik heb er niets tegen! antwoordde de jonge man lachend. Laat ons dan maar eens rijke Amerikanen zijn.

Zoodra zij den maaltijd beëindigd hadden, begaven de beide vrienden zich naar het station, na van Henderson afscheid te hebben genomen.

Een half uur later waren zij op weg naar Parijs.

HOOFDSTUK IV.

DE OUDE BEDELARES.

In den middag van den volgenden dag stapten twee reizigers, aan hun uiterlijk en hun afschuwelijk accent, waarmede zij de Fransche taal spraken, als Amerikanen herkenbaar, uit den trein, die in het station van de Normandische kustplaats Eavranches stil hield.

Het waren John Raffles en zijn vriend Charles Brand.

Zelfs het scherpste oog zou in deze beide heeren onmogelijk den deftigen Lord William Aberdeen en zijn eleganten vriend hebben herkend.

Hun kleederen waren van echt Amerikaanschen snit, wijd en gemakkelijk zittend, hun gebruinde gelaatskleur verried een langdurig

verblijf in de open lucht.

Zoodra zij de coupé verlaten hadden, sloegen zij de kragen van hun pels op, want het was nog vinnig koud, en er scheen zelfs weder sneeuw in de lucht te zitten.

— Wil je mij eens zeggen, hoe wij nu naar Isigny toekomen? vroeg Charles terwijl hij zijn handbagage opnam en in het kleine station rondkeek.

— Daar ben ik ook wel eenigszins benieuwd naar! zeide Raffles.

— Zou er geen omnibusdienst zijn?

— Wij zullen het eens gaan onderzoeken! antwoordde zijn meester.

Met de andere reizigers liepen zij beiden

naar den uitgang.

Onderweg vroeg Charles op zachten toon ?

— Ik heb Ann Brunt in het geheel niet meer gezien na gisteren te Calais. Zou zij soms vertrokken zijn ?

— Dat zou ik je niet kunnen zeggen, maar als zij haar naam als zeer bekwaam detective werkelijk verdient, dan zal zij zich wel gehaast hebben verder te reizen ! Bij zulk een gelegenheid is iedere minuut kostbaar.

Zij liepen door en bereikten spoedig het kleine houten hek, waar een controleur de kaartjes innam.

Buiten het hek van het kleine station stonden eenige leegloopers en andere burgers van het kleine stadje, nieuwsgierig de aankomende reizigers aan te staren.

Een paar kruiers boden hun diensten aan en drie of vier tamelijk armoedig gekleede hotelportiers schreeuwden luidkeels de namen hunner respectieve inrichtingen uit.

Ook een paar bedelaars mankeerden niet aan het aantal.

Raffles stak zijn hand in zijn vestjeszak en drukte een oud vrouwtje, dat smeekend de hand uitstreekte, een vijf-francstuk in de hand.

Charles begreep wel, dat zijn vriend dit niet alleen deed, gedreven door zijn mededoogen, maar ook, omdat zijn eenigszins bijgeloofige aard er een gunstig voorteken in zou zien.

Nadat zij zwijgend eenigen tijd hadden doorgelopen, wendde Raffles zich vriendelijk tot zijn vriend, met de opmerking :

— Je hebt mij zooeven gevraagd, of Ann Brunt niet na ons zou zijn vertrokken.

— Ja, dat is zoo.

— Nu, daar kan ik je thans beslist ontkenkend op antwoorden.

— Ze is dus nog vóór ons op reis gegaan ? riep Charles verbaasd uit.

— Ja.

— Hoe weet je dat zoo zeker ?

— Omdat zij zooeven aan den uitgang van het station stond.

— Edward ! riep de jonge man op ongeloofigen toon. Dan zou ik haar toch ook wel gezien hebben.

— Dat heb je ook.

— Meen je dat in ernst ? Wil je soms zeggen, dat een van die arme vrouwen bij den uitgang . . .

— Ja, dat wil ik zeggen, de bedelares, aan wie ik vijf franc schonk, was onze lieve vijandin Ann Brunt.

— Ben je er zeker van ?

— Er valt niet aan te twijfelen. Zij had zich uitstekend gegrimeerd, maar het ongeluk wilde, dat zij aan den rechter mondhoek een

tamelijk groot puistje had, hetwelk ik gisteren op de boot zeer duidelyk aanstonds heb opgemerkt ! Welnu, zelfs onder de schminklaag heb ik zooeven dat puistje duidelyk ontdekt.

— En wat voert zij daar nu uit ?

— Wel, op weinig opvallende wijze acht geven op de reizigers die hier aankomen.

— En zouden wij nog al in haar smaak zijn gevallen, denk je ?

— Ik weet het niet, maar ik kreeg den indruk, dat zij ons scherper opnam dan bepaald gewenscht is !

— Dan zullen wij er verstandig aan doen, als wij ons zoo veel mogelijk voor haar in acht nemen !

— O, ik geloof wel, dat ik haar portuur ben, zeide Raffles.

Zij waren nu aangekomen op een klein pleintje, waar eenige motorbussen stonden.

Raffles bleek goed voorspeld te hebben — deze voertuigen waren bestemd voor Muyenne, een vrij groot spoorwegstation op ongeveer dertig kilometer afstand en de weg liep onder anderen langs Isigny, de plaats hunner bestemming.

Zij lieten hun bagage voorloopig in het station te Eavranches achter en hadden alleen hun handbagage met eenige verkleedingen bij zich.

Nadat zij zich aan een klein kantoortje van plaatsbewijzen voorzien hadden, namen zij op het imperiaal van de auto-bus plaats.

Tamelijk gevuld, zette deze zich in beweging.

En toen zij het plein aan den eenen kant verliet, zagen de scherpe oogen van den Grooten Onbekende de oude bedelares aan den anderen kant komen aanstropelen.

— Zij doet het prachtig ! mompelde hij be-wonderend.

— Je hebt gelijk ! bevestigde Charles. Zonder dat kleine puistje, zou het zeker heel moeilijk geweest zijn, haar onder haar vermomming te herkennen.

— Dat geloof ik ook ! Zij had zich voortreffelyk gegrimeerd. Alleen de glans van haar oogen had haar misschien nog kunnen verraden.

Intusschen reed de omnibus over een fraai-en, breeden weg en al zeer spoedig konden de beide reizigers van hun hooge zitplaats de spitse torens van het eeuwenoude slot der Markiezen van de Carbonnel ontdekken.

De weg liep over talrijke heuvelkammen om dan weder eens in diepe valleien af te dalen.

Toen zij den laatsten heuvelrug bereikt hadden, na ongeveer twintig minuten te

hebben gereden, breidde het dorpje Isigny zich aan hun voeten uit.

Zijn witte huisjes lachten in het lente-zonlicht, dat echter nog vergeefsche moeite deed, de sneeuw te doen ontdooien, daar het weder hard was gaan vriezen.

Aan hun rechterhand zagen de beide reizigers thans het oude kasteel in zijn ganschen omvang, terwijl omstreeks een halve kilometer daar vandaan de torens en de oude wallen van een ander, vervallen kasteel te zien waren.

— Het is hier een zeer romantisch plekje, beste Edward! zeide Charles vol bewondering voor het fraaie schouwspel.

— Ja, wij bevinden ons hier in een der schoonste gedeelten van Frankrijk, en hij die van romantiek houdt, zou hier stof in overvloed vinden, om aan zijn fantasie voedsel te geven!

— Het zal hier zeker wel spoken ook? riep Charles lachend uit.

— En niet weinig! bevestigde Raffles glimlachend. De Normandiërs zijn bijna nog bijgelooviger dan de Bretagners — en dat zegt wel iets.

De auto stond nu stil voor een kleine herberg in het dorp, blijkbaar een pleisterplaats.

Ongeveer zes reizigers stegen uit en de auto zette zich weder in beweging, om spoedig, om bij een kromming van den weg uit het gezicht te verdwijnen.

Charles en Raffles traden de kleine gelagkaner van de herberg binnen, en de eerste bestelde in zijn afschuwelijk Fransch een kleine lunch aan den toeschietenden eigenaar een klein dik persoontje, met een rond, blozend gelaat en levendige zwarte oogen.

Toen zij aan den maaltijd zaten, vroeg Raffles den herbergier:

— Er zijn zeker wat vreemdelingen in uw dorp?

— Het gaat wel, mijnheer, het gaat wel! antwoordde de dikke man, terwijl hij zijn kleine handen wreef.

— Zij komen zeker allen om de nalatenschap van de groote danseres te bewonderen? ging Raffles voort.

— Heeft mijnheer er ook al van gehoord? was de wedervraag van den herbergier.

— Het heeft immers in alle groote bladen gestaan? hernam Raffles. Wanneer heeft de verkooping plaats?

— Overmorgen, mijnheer! Om tien uur des ochtends begint de veiling. Heden en morgen zijn de kijkdagen. Heden voor het kasteel en de bosschen, morgen voor het

meubilair en de juweelen!

— Een en ander is zeker gratis te bezichtigen? vroeg Raffles.

— Zeker, mijnheer, en ik beloof u, dat er druk gebruik van wordt gemaakt! riep de herbergier uit, wiens oogen glommen over het buitenkansje dat het geheele dorp, en dus ook zijn herberg te beurt viel.

— Maar dat lijkt mij nog al gevaarlijk! riep Raffles uit. Alles zal toch wel goed bewaakt worden?

— O, ja! dat verzeker ik u! antwoordde de praatgrage herbergier. Er zijn twee van onze weldwachters, en bovendien nog vier agenten van politie uit Eavranches, om niet te spreken van de chercheurs van politie uit Parijs!

— Dit is zeker het eenige dorp in den omtrek?

— Het eenige, mijnheer! riep de herbergier vroolijk uit.

— Zijn hier veel hotels?

— In het geheel geen, mijnheer!

— Wat blief, riep Charles verwonderd uit, zijn hier geen hotels?

— Wij noemen ze maar eenvoudig logementen, mijnheer! antwoordde de herbergier. Er zijn er drie, en het mijne is verre weg de beste! riep hij trotsch uit.

— En is er nog plaats bij u? vroeg Raffles glimlachend.

— Ik heb nog een kamer vrij, mijnheer! antwoordde de man gediensig, terwijl hij reeds aanstalten maakte om naar de bagage van de beide bezoekers te grijpen.

— Maar wilt gij mij den prijs niet liever eerst noemen? riep Raffles uit.

— Vijftig francs per persoon! antwoordde de herbergier, zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken.

— Alleen het logies vijftig francs? riep Charles verbluft uit. Dat is niet weinig, goede vriend! De bedden schijnen zeldzaam te zijn in Isigny.

— De bedden niet, mijnheer, maar de rijke vreemdelingen daarentegen wel, antwoordde de herbergier droog terwijl zijn zwarte oogjes vroolijk schitterden.

— Nu, wij zullen er niet lang over praten! zei Raffles. Wij nemen die kamer, goede vriend!

— Met ontbijt of zonder ontbijt, mijnheer? vroeg de man, terwijl hij de valiezen der beide bezoekers greep.

— Wat bedoelt gij? riep Raffles verontwaardigd uit. Het is toch immers gewoonte, dat men bij de kamer een ontbijt geeft?

— Met het ontbijt kost zij zeventig francs

per persoon! ging de herbergier onverstoorbaar voort.

Raffles, die zeer goed begreep, dat hij elders tevergeefs plaats zou vinden, daar de herbergier zeker anders niet zulke buitensporige prijzen zou vragen, wierp Charles een snellen blik toe en zeide toen:

— Het is goed, vriend! zeventig francs per persoon voor de kamer met het ontbijt!

De herbergier knikte vroolijk en nam de valies op.

— Laat die maar staan, man! zeide Charles haastig, die zullen wij zelf wel mede nemen.

De beide vrienden stonden op, namen ieder hun valies ter hand en volgden den herbergier, die hen vooring naar een klein, maar tamelijk goed gemeubeld slaapvertrek op de tweede verdieping van het logement, dat uitzag op het kleine marktplein.

Raffles wierp een snellen blik naar buiten.

— Dit is alles wat gij hebt? vroeg hij.

— Op de derde verdieping heb ik nog een zeer klein kamertje, maar daar slaapt een van de bedienden — ik durfde het u niet aanbieden!

— Dat zou ik gaarne willen hebben! zeide Raffles. Gij moet weten dat ik zeer veel houd van een bijna onbepert uitzicht! Geef den bediende deze kamer en geef mij de zijne!

De herbergier bedacht zich even, keek den rijken vreemdeling met zijn zwarte oogen aandachtig aan en sprak toen de woorden:

— Die kamer kost twintig francs per persoon met het ontbijt, mijnheer!

Charles gevoelde veel lust het brutale heerschap hardhandig de waarheid te zeggen, maar een snelle blik van Raffles bracht hem tot andere gedachten.

Zij verlieten het vertrek weder, stegen nog een trap op en bereikten nu een zolderverdieping, die door middel van houten schotten in kleine kamertjes was verdeeld.

De herbergier opende de deur van een dezer kleine vertrekjes en liet de bezoekers binnen gaan.

Het was vrij wat kleiner dan het vertrek op de tweede verdieping, en aan alles was te bemerken, dat het door een der dienstboden bewoond werd.

Hier en daar lagen kleedingstukken op den vloer verspreid en in een hoek lagen met modder overdekte laarzen.

Raffles trad snel op het raam toe en keek naar buiten.

Hij knikte goedkeurend.

— Dit bevalt mij, zeide hij. Laat die kleederen aanstonds weghalen en het vertrek

in gereedheid brengen.

— Tot uw dienst, mijnheer! zei de herbergier, die wel had kunnen juichen van blijdschap over dit goede zaakje, daar het zijn heilig voornemen was, den bediende niet het logeervertrek op de tweede verdieping ter bewoning te geven, maar de man eenvoudig naar een der stallen te zenden.

Terwijl hij heenging om zijn bevelen te geven, zeide Charles fluisterend tot Raffles:

— Waarom heb je eigenlijk dit vertrek genomen? Het andere was veel geriefelijker!

— Kijk maar eens naar buiten, zeide Raffles kalm, dan kan ik mij het antwoord besparen.

Charles trad snel op het raam toe, dat met een vrij diepe nis in den kamerwand vooruitsprong.

Een blik naar buiten was voldoende, om hem te doen begrijpen, waarom Raffles juist deze kamer gekozen had.

Van uit dit venster kon men, over de lage daken van de huizen aan de overzijde heen, het kasteel „Mon Repos” in zijn geheel zien liggen.

Het bevond zich op den top van een vrij lagen heuvel, eigenlijk niet veel meer dan eene hoogte en men kon, ofschoon het op ongeveer een kilometer van het dorp was gelegen, duidelijk de ramen en vensters onderscheiden.

Raffles trad snel op zijn valies toe en haalde er een verrekijker uit, die van voortreffelijke linsen was voorzien.

Hij bracht het voorwerp aan zijn oog en uitte een zachten kreet van voldoening.

— Men kan door dezen kijker het kasteel zoo duidelijk waarnemen alsof men zich op slechts twintig passen afstand bevindt! zeide hij op zachten toon.

— Denk je van die omstandigheden nut te kunnen trekken? vroeg Charles.

— Het kan in ieder geval geen kwaad! antwoordde Raffles, die onafgebroken naar het kasteel bleef turen.

— Kun je iets zien? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Ik zie eenige lieden in het groote park heen en weer loopen en voorts een paar mannen die langzaam door de zalen kuieren, van tijd tot tijd zie ik hen langs de groote ramen wandelen.

Plotseling trok Charles, die het dichtst bij het raam stond, het hoofd terug en trok Raffles mede naar het midden van het vertrek.

— Wat is er? vroeg deze verbaasd.

— De oude bedelares komt daar juist de

straat in, antwoordde Charles.

— Ann Brunt? Wel dan zullen wij eens zien waar zij blijft!

— Wees voorzichtig dat zij ons niet ziet!

De beide vrienden traden weder voorzichtig naar het raam toe en keken naar buiten.

De vermomde detective ging juist onder hun venster voorbij.

Het uiteinde van haar stalen stok kletterde luid op de straatstenen.

Langzaam vervolgde zij haar weg en Raffles en Charles konden zien, hoe zij schijnbaar

met moeite de langzaam hellende dorpstraat beklom.

Aan het einde van de straat gekomen, stond zij even stil.

Zij keek aandachtig om zich heen en vervolgde daarop met snelleren pas, dan tot dusverre, haar weg.

— Zij gaat naar het kasteel! riep Charles uit.

— Dat meen ik ook, zeide Raffles, die zijn kijker weder ter hand genomen, en het zou mij niets verwonderen als wij haar morgen in een andere gedaante terug zagen.

HOOFDSTUK V.

DE JUWEELEN DIADEEM.

Na een versterkende nachtrust te hebben genoten stonden de beide vrienden den volgenden morgen tijdig op.

Het was de dag waarop het publiek, dat lust tot koopen mocht hebben, het groote landgoed, de boomgaarden, de moestuinen en de jachtgronden van het kasteel zou mogen bezichtigen.

Na zorgvuldig hun toilet te hebben gemaakt en te hebben ontbeten, verlieten de beide vrienden de herberg en richtten hunne schreden naar de bezitting van de zoo jong gestorven danseres.

Het was nog altijd tamelijk koud, ofschoon de wind neiging toonde om te draaien.

Zwijgend volgden de beide vrienden den weg, die naar het kasteel leidde.

Raffles keek met spiedende oogen rond en geen enkele bijzonderheid van het landschap ontging aan zijn scherpen blik.

— Het is hier de aangewezen plek om er een rooversdrama in op te voeren, zeide hij eindelijk. Woeste rotsen, zware boomen, waarachter zich wel drie mannen kunnen verbergen. diepe ravijnen en hier en daar een woeste bergstroom, waarin bijvoorbeeld de rooverhoofdman zijn ongelukkig slachtoffer zou kunnen werpen.

— Ja, en hier en daar smalle bruggetjes over het ravijn geworpen die met enkele bijlagen gemakkelijk te vernielen zijn, waardoor de achtervolging van een snoode rooversbende gestuit kan worden! merkte Charles lachend op.

— Maar zeg eens, zoo vervolgde hij, zouden wij ons nu al op het gebied van het kasteel bevinden? vroeg hij.

— O, zeker! antwoordde Raffles. Het geheele dorp hoort er zelfs bij. Het is buitengewoon groot.

— Zou het personeel nog op de bezitting zijn, vroeg Charles verder.

— Natuurlijk! Zulk een groot goed kan geen enkelen dag zonder toezicht! Meestal neemt een nieuwe koper het personeel van zulk een groote bezitting mee over!

De beide vrienden bevonden zich thans voor een afrastering van prikkeldraad, die zich zoover het oog reikte rondom het park van het kasteel uitstreckte.

Zij volgden deze tot zij een klein ijzeren hek bereikten, dat openstond.

Zij gingen het binnen en bevonden zich nu in het park, vol prachtige eeuwen-oude boomen, groote bloemperken en vijvers.

Spoedig hadden zij langs eenige paden den grooten oprijweg bereikt, die van het groote, monumentale toegangshek langzaam rijdend naar het kasteel liep.

Het was nog zeer vroeg en zij waren op dit oogenblik nog de eenige bezoekers.

Zij hadden thans een der groote stallen achter het kasteel bereikt, toen zij plotseling stilstonden op het geluid van een luide, toornige stem, die van tijd tot tijd werd onderbroken door de klagende woorden en protesten van een tweeden persoon, die eveneens onzichtbaar was.

— Wat zou dat zijn? vroeg Charles fluis-terend.

— Ik geloof, dat een van de bedienden een berisping krijgt van zijn baas, antwoordde Raffles. Laat ons nog eens wat naderbij komen.

Zij volgden den muur van den stal en hoorden nu duidelijk de luide stem, die riep:

— Ik kan zulke lulakken en botterikken op het landgoed niet gebruiken. Je kunt vanavond je boeltje pakken en zien, dat je ergens anders je kost ophaalt. Die jou bij mij

heeft aanbevolen, moet zich vergist hebben, mannetje ! Jij kunt niet voor paarden zorgen — hoogstens voor een nest jonge katten.

— Maar baas.....! riep de klagende stem.

— Geen woord meer ! Je hebt gisteren een van de werkpaarden kreupel gereden en vanmorgen heb je den goudvos een verkeerd tuig aangedaan, zoodat het beest met een paar schrijnende wonden in zijn stal terug is gekomen. Ik blijf er bij — ik wil je morgenochtend hier niet meer zien. Ik zal wel een ander aannemen.

De beide stemmen verwijderden zich nu langzamerhand en de rest van het gesprek als men het zoo noemen wil, ging voor de beide luisteraars verloren.

Zij wachtten eenigen tijd en kwamen toen achter den muur van den stal te voorschijn.

In een zijlaan zagen zij een grooten man op klompen en gekleed in een zwarte bombazijnen broek, een blauwe trui, druk gesticuleerend tegen een mageren jongen van een jaar of twintig, die beschroomd vóór zich keek en blijkbaar niets antwoordde.

— Wie zou dat zijn ? vroeg Charles.

— Waarschijnlijk een rentmeester of iets dergelijks ! antwoordde Raffles.

Hij bleef de beide mannen nog even nazien, draaide zich toen met een peinzende uitdrukking op zijn gelaat weder om en begaf zich met Charles verder het park in.

Spoedig bevonden zij zich dicht bij het kasteel.

Het was reeds op het eerste oogenblik te zien, dat de kern van het oorspronkelijke gebouw nog wel bestond, maar dat deze naast den lateren aanbouw, die inderdaad reusachtige afmetingen had, geheel in het niet viel.

Langen tijd bekeek Charles zwijgend en met groote aandacht het gebouwencomplex.

Het oude slot had waarschijnlijk oorspronkelijk uit een middenstuk en twee zijvleugels bestaan.

Een der vleugels was door den tand des tijds echter zoodanig aangetast, dat men hem geheel had afgebroken en vervangen door een geheel nieuw bouwwerk.

Het middenstuk en de overgebleven vleugel, hoewel sterk gerestaureerd, vertoonden in hun groote lijnen nog steeds het uiterlijk van een kasteel, op zijn vroegst van de vijftiende eeuw.

Voor dit gedeelte bevond zich een breede gracht, die oorspronkelijk waarschijnlijk om het geheele slot had heen gelooopen, maar die nu droog was.

Men had echter de prachtige, monumentale ophaalbrug laten bestaan, ofschoon het bijna zeker was, dat zij nimmer meer gebruikt werd.

De droge gracht was ongeveer tien meter diep en zes of zeven meter breed.

De vierkante torens van het kasteel waren nog bijna ongeschonden bewaard gebleven.

Hun transen staken scherp tegen de lichtblauwe lucht af, en doorde schietgaten konden voortdurend tallooze scharen zwaluwen in en uit zien vliegen.

— Dat oude gedeelte van het huis schijnt weinig dienst meer te doen ! merkte Charles op.

— De bovenverdiepingen zeker niet ! antwoordde Raffles. Dat is ook wel te begrijpen. Onze moderne edellieden zouden zich waarschijnlijk al zeer onbehaaglijk gevoelen in die groote, holle kamers, met haar breede boogvensters en haar zwart gerookte eiken zolderingen.

— Dat is toch jammer ! merkte Charles op, terwijl hij aandachtig naar de ramen van het oude slot keek. Ik voor mij vind er een groote poëzie in, om in zulk een buitengewoon oud huis te leven.

— Dat komt, omdat jij een romantische natuur hebt, beste Charles, hernam Raffles lachend. Wij kunnen er echter wel van overtuigd zijn, dat Yvonne de Lavalieres zeker geen voet in dat oude, sombere slot gezet heeft.

— Heeft zij lang in dit kasteel gewoond ?

— Neen, hoogstens een paar jaar, en dan nog maar alleen gedurende de zomermaanden.

— Ontving zij veel vrienden ?

— Ongelooflijk veel ! Iederen dag brachten de trein, de autobussen en de particuliere auto's een paar dozijn vrienden aan, totdat het huis van kelder tot zolder met logeergasten gevuld was.

— En waar brachten die dan hun tijd mee door ?

— Wel, zij jaagden, vischten, reden paard, biljartten, flirtten, roeiden op de groote vijvers of verveelden zich, al naar hun aard. Maar kom, laat ons nu maar eens verder zien.

— Zouden wij het kasteel niet eens mogen bezichtigen ?

— Dat zal wel gaan ! Een goede fooi zal hier wonderen verrichten !

Zij liepen om het kasteel tot zij den modernen ingang bereikten, die was aangebracht boven een breed marmeren terras, en belden aan.

— Een elektrische schel ! mompelde Charles op een verachtelijken toon.

— Bevalt je dat niet ? vroeg Raffles glimlachend.

— Neen, ik vind het een schandelijk anachronisme ! zeide Charles.

Juist werd de deur geopend en een bediende, uiterst modern gekleed, en in alles een kind van de twintigste eeuw, deed de verontwaardiging van den jongen man nog toenemen.

Raffles maakte zijn wensch kenbaar, om het kasteel te bezoeken en liet deze vergezeld gaan van een twintig-francstuk, hetwelk de bediende spoedig deed heen stappen over zijne bezwaren, indien hij die al gehad mocht hebben.

De dienaar ging hen vóór door de prachtig gemeubelde vertrekken, waar Raffles en Charles als kenners de schoone gobelins, de sierlijke meubelen en de kostbare schilderijen bewonderden, totdat zij een kamer bereikten, voor welker deur de bediende aarzelend bleef stilstaan.

— Waarom gaat gij hier niet binnen, goede vriend ? vroeg Raffles.

— In deze kamer worden de sieraden van Madame de Lavalieres bewaard, mijnheer ! antwoordde de bediende.

— Zijn zij reeds tentoongesteld ?

— Zij liggen alle reeds in de vitrines, maar gij weet, dat het pas morgen bezichtigingsdag is.

— Maar ik ben zeer nieuwsgierig, om ze nu reeds te zien, terwijl opnieuw twee zijner vingers van zijn rechterhand in zijn vestjeszakje verdwenen.

De bediende was een scherp opmerker en het gebaar was hem niet ontgaan.

Toen een tweede twintig-francstuk in zijn eigen zak was overgegaan, klopte hij op de deur en riep :

— Ik ben het, Luquet ! Je kunt de deur wel open doen !

Er werden langzame voetstappen vernomen en een sleutel knarste in het slot.

De duer werd geopend en het grijze hoofd van een veldwachter kwam te voorschijn.

Hij keek eerst den bediende aan en vestigde daarop een wantrouwende blik op de beide vreemdelingen.

— Wat willen die heeren ? vroeg hij.

— Zij zouden gaarne de juweelen zien, Luquet !

— Maar dat is verboden ! riep de oude veldwachter uit. Gij weet toch wel, dat het verboden is, mijnheer Henri.

De knecht echter, die zijn twintig francs eerlijk wilde verdienen, gaf het zoo spoedig niet op.

— Kom, Luquet ! zeide hij overredend, gij zijt toch met zijn vieren daar binnen en ik zal mede naar binnen gaan ! Het is midden op den dag !

De veldwachter dacht nog even na en opende toen de deur verder.

— Ik zal den heeren tien minuten geven ! bromde hij.

Raffles en Charles traden binnen.

Zoodra zij een blik in het rond hadden geworpen, begrepen zij, dat zij hier in het eerste vertrek van het eeuwenoude kasteel waren.

De zoldering bestond uit zeer zware, eikenhouten balken, in een der muren bevond zich een geweldige haardstede, en de ramen waren van diepe nissen voorzien en liepen van boven in een spitsen boog uit.

Ofschoon hij schijnbaar zonder eenige aandacht rond keek, nam Raffles alle bijzonderheden van dit vertrek dadelijk zoo vast in zijn geheugen op, dat hij niet beter van uiterlijk op de hoogte had kunnen komen, al had hij er zijn geheele leven in doorgebracht.

Er bevonden zich vier personen in dit vertrek.

Twee veldwachters, één agent van politie, die met sabel en revolver bewapend was, en een vierde persoon, dien het scherpe oog van Raffles en Charles aanstonds als een rechercheur van politie herkende.

Zij bevonden zich dicht bij een groote vitrine, die op een zware ebbenhouten tafel dicht bij een der korte wanden van het vertrek geplaatst was.

Vóór deze tafel was, op ongeveer een meter afstand, een eikenhouten balustrade aangebracht.

De tafel zelf stond op een kleine verhooging en blijkbaar was daar in vroeger eeuwen, zooals het destijds gebruikelijk was, de tafel aangericht, waaraan de heer des huizes en zijn gasten plaats namen, terwijl de bedienden in het lagere gedeelte van de zaal den maaltijd gebruikten.

Drie van de mannen bevonden zich vóór de balustrade, terwijl de rechercheur daarachter met de handen op den rug heen en weer liep.

Langzaam traden beide vrienden op de vitrine toe.

Het was een groote glazen kast, door glazen platen in drie boven elkaar gelegen vakken verdeeld, ieder van deze vakken had een afzonderlijk deurtje en was gevuld met een groot aantal prachtige juweelen, een verzameling, die zelfs Raffles nog zelden zoo fraai bijeen had gezien.

Daar waren ringen, bezet met turkoozen en en diamanten, losse topazen en saphieren,

halssnoeren van agaat en maansteen, haarnaalden van jaspis en onyx, eenige fraaie horloges, met kleine diamanten bezet, gouden beurzen en andere fraaie voorwerpen, om niet te spreken van de versierselen uit vroegere eeuwen, uit goud en zilver vervaardigd.

Maar het meest trok de aandacht de prachtige diadeem, die in het midden van het bovenste vak lag en die een verbazend licht uitstraalde.

— Welk een prachtstuk! mompelde Raffles in zich zelf.

— Niet waar, mijnheer? riep de bediende opgetogen, die naast hem was komen staan. Dat stuk alleen is zeker vijf honderd duizend francs waard.

— Zeg maar gerust zeven of acht honderd duizend, mijn vriend! zeide Raffles kalm tenminste wanneer het echt is!

— Echt, mijnheer! riep de bediende verontwaardigd uit. Denkt gij, dat de koning van nu, gij weet wel, wien ik bedoel — valsche juweelen aan Madame Lavalieres ten geschenke zou hebben gegeven?

— O, is het een geschenk van den koning? vroeg Raffles op achteloozen toon. Ja, dan zal het zeker wel echt zijn.

— Men zegt, dat het een zeer oud voorwerp moet zijn, mijnheer! vervolgde de praatgrage bediende. Hebt gij er misschien verstand van?

— Een weinig antwoordde Raffles, terwijl hij zich voorover boog. Maar om het voorwerp nauwkeuriger te beschouwen, zou het uit de kast moeten worden genomen en dat zullen deze vier heeren wel niet toestaan, voegde hij er glimlachend aan toe.

— Dat zou ik niet doen, al bood gij ons per man vijftig duizend francs, mijnheer! zeide Luquet, de veldwachter, op een toon, die niet misverstaan kon worden.

— Ik had niet anders verwacht, mijn vriend! antwoordde Raffles kalm.

Hij trad tot vlak vóór de balustrade, boog zich zooveel mogelijk voorover en bekeek de diadeem aandachtig.

— Het moet een stuk uit het begin van de vijftiende eeuw zijn! merkte hij ten slotte op. Vermoedelijk is het in Italië gemaakt — ik zou zeggen, in Florence.

De bediende knikte haastig en toestemmend.

— Gij hebt het bij het rechte eind, mijnheer! riep hij levendig uit. Dat zeide Markies de Brisac ook, en ik verzeker u, dat hij een kenner is!

— Wie is dat? vroeg Raffles achteloos.

— De eigenaar van het goed, dat omstreeks een kilometer hier vandaan is gelegen, mijnheer. Hij heeft zelf een zeer fraaie verzameling.

— Nu, ik ben blij, dat hij mijn meening bevestigt, hoor! zeide Raffles.

Hij bekeek de kast met sieraden nogmaals nauwkeurig en zeide toen terloops:

— Gij zult natuurlijk alle maatregelen nemen om deze onschatbare voorwerpen tegen diefstal te beschermen?

— Dat kunt gij wel begrijpen, mijnheer! antwoordde nu de rechercheur, die tot dusverre gezwegen had. Wij zijn hier dag en nacht.

— Zijt gij hier 's nachts ook met vier personen! riep Raffles uit.

— Neen, mijnheer, om de beurt gaat een van ons vieren des nachts naar huis, maar ik geloof, dat drie welgewapende mannen wel voldoende zijn.

— Hoelang waakt gij hier dan reeds?

— Sedert den sterfdag van Madame de Lavalieres!

— Nu, ik dank u zeer voor het schoone schouwspel, dat gij mij hebt doen genieten! zeide Raffles. Ik mag u zeker niets voor uw moeite geven?

De politie-beambten raadpleegden elkan- der met een snellen blik.

Als bij onderlinge afspraak, knikten zij flauwtjes met het hoofd en staken met afgewend gelaat de hand uit.

Raffles deed eenige tien-francsstukken uit en verliet het vertrek weder.

Spoedig bevonden zij zich opnieuw in het park.

HOOFDSTUK VI.

EEN STOUT PLAN.

Geruimen tijd liep zij zwijgend voort.

Charles was de eerste, die het woord nam.

— Wel, Edward, merkte hij op eenigszins spottenden toon op, zullen wij den eersten trein naar Parijs maar weer nemen?

— Hoe kom je daartoe? vroeg Raffles verwonderd.

— Wel, mij dunkt, dat wij slechts tijd verbeuzelen, als wij nog langer hier blijven. De juweelen zijn voor ons natuurlijk ongenaakbaar!

Raffles stond stil en keek Charles met groote oogen aan.

— Hoe heb ik het nu met je? fluisterde hij

verontwaardigd. En je hoorde zoeven zeggen, dat er slechts drie man bij waakten. Sedert wanneer is dat voor ons een bezwaar?

— Die drie mannen zijn gewapend!

— Ongetwijfeld, maar wij zijn het ook!

— Zij zijn op alles voorbereid!

— De list is uitgevonden, om er zich van te bedienen!

— Wij zullen het kasteel niet binnen kunnen komen!

— Waarom niet!

— Omdat het park rondom het slot voortdurend afgepatrouilleerd zal worden.

— Maar ik ben niet van plan, hier vannacht in het park door te dringen.

— Aha, ik zie tot mijn vreugde, dat je van het onuitvoerbare plan afziet, zeide Charles terwijl hij verlicht ademhaalde.

— Afzien? herhaalde Raffles op minachtenden toon. Ik denk er niet aan. Ik wilde slechts zeggen, dat wij vannacht niet in het park behoeven door te dringen, omdat wij er dan al zullen zijn!

— Je wilt je dus laten insluiten? Dat zal onmogelijk zijn, want lang vóór de duisternis invalt, worden alle bezoekers weder uit het park gedreven, dat heeft de herbergier mij vanmorgen verteld.

— Mij ook! hernam Raffles droog. Maar ik ben volstrekt niet van plan hier als gewoon bezoeker heen te gaan.

— Maar als wat dan? riep Charles uit.

— Als paardenknecht! antwoordde Raffles.

— Wel, wat duivels...! Charles volstond bij dezen uitroep en begon daarna luidkeels te lachen.

— Het schijnt, dat je de zaak langzamerhand van een komischen kant begint te zien! zeide Raffles opgeruimd. Je stemt dus toe, om hier vannacht op het landgoed door te brengen, zonder dat wij argwaan wekken?

Dat wil zeggen — dat wil jij doen! Maar hoe moet ik hier komen!?

Raffles dacht even na.

Toen wierp hij een blik achter zich naar het slot en zeide haastig:

— Zie je den stal daar? Nu, die moet van uit het raam van onzen slaapkamer te zien zijn. Ik zal, zoodra de weg vrij is, met behulp van een van onze groene glazen schijven en een stallantaarn van uit dat raam daar seinen! Je begeeft je dan dadelijk naar het kleine hek in de rastering en ik zal je dan wel binnenloodsen.

— Hoe moet ik mij verkleeden?

— Als tuimansknecht, of iets dergelijks. Als je je uiterlijk van Amerikaan maar verandert. Dat is de hoofdzaak en wij moeten

natuurlijk voor een alibi zorgen!

— Maar hoe zullen wij aan onzen herbergier verklaren, dat wij geen van beiden vannacht in zijn logement doorbrengen?

— O, wij zullen hem wijsmaken, dat wij den nacht te Eavranches doorbrengen en eerste morgenochtend weder terugkomen! zeide Raffles.

De beide vrienden hadden nu het hek van het park bereikt en waren spoedig weder op weg naar het kleine hotel.

Zij begaven zich naar hun slaapvertrek, zonder dat men veel acht op hen geslagen had en dadelijk begon Raffles zijn uiterlijk zoodanig te veranderen, dat hij binnen een kwartier tijds geheel onkenbaar was geworden.

Uit de kist, die inmiddels was aangekomen, haalde hij een versleten bombazijnen broek, een rood flanellen hemd en een kort fluweelen bus, een rooden halsdoek en een hoed met breeden rand, zooals de Normandische boeren ze veel dragen.

Een pruik, met lang, glanzend zwart haar, dat in zware krullen in zijn nek hing, volgens Normandische dracht, voltooidde zijn uiterlijk.

— Je ziet er prachtig uit! riep Charles vol bewondering.

— Dat doet mij genoegen. Maar nu is het zaak, om ongemerkt weg te komen, zeide Raffles. Ah, daar zie ik onzen kastelein op eenigen afstand onderhandelen met een koopman in aardewerk! Hij wil zeker zijn kostbaar servies aanvullen. De gelegenheid is gunstig. Ik kan nu niets medenemen, Charles en ik reken er op, dat jij vannacht de tasch met alle benodigdheden bij je draagt.

— Maar je hebt nog niet geluncht! riep Charles uit, terwijl Raffles het vertrek reeds wilde verlaten.

— Nu, ik hoop, dat de rentmeester zijn nieuwen paardenknecht behoorlijk van voedsel zal voorzien! riep Raffles op gewaanden verontwaardigden toon uit.

— Vaarwel dan, en wees voorzichtig.

— Dat beloof ik je!

— Wat zal ik in dien tusschentijd doen?

— De deur van deze kamer sluiten, zoodat je niet overvallen kunt worden, met een kijker vóór het raam plaats nemen en met de grootste zorgvuldigheid niet alleen het slot, maar ook de omgeving bespieden. Je brengt mij dan vanavond verslag uit.

— Waarom ook de omgeving? vroeg Charles verbaasd.

— Omdat het niet onmogelijk is, dat Ann Brunt hier toch werkelijk iets om handen krijgt!

— Geloof je dat ?

— Ja ! Er doen geruchten de ronde, heb ik vanmorgen gehoord, dat eenige Engelsche bandieten een zeer brutalen aanslag beraamd hebben !

— Maar als dat waar is, dan zou een enkele vrouw toch lang niet voldoende zijn, om dat te beletten ?

— Ik vermoed dan ook, dat er helpers in de buurt zijn !

— Ik heb niets gezien !

— Dat verbeeld je je tenminste. Zij kunnen echter zeer goed vermomd zijn. Wie zegt je bijvoorbeeld, dat de bediende hier in huis, die ons onzen maaltijd heeft opgedischt, geen vermomde Engelsche detective is ?

— Wel, dat zegt mij mijn gezond verstand ! riep Charles lachend uit.

— Dan heeft je gezond verstand je ditmaal in den steek gelaten, want het is er een ! zeide Raffles op drogen toon. Ik zou je dus raden, voorzichtig te zijn.

Met deze woorden verliet Raffles het vertrek en liet Charles achter, in een toestand, die het midden hield tusschen schaamte en verontwaardiging.

— Hij kan maar niet afzien van zijn gewoonte, om de menschen voor plotselinge verrassingen te zetten ! bromde hij in zichzelf. Waar heeft hij dat in 's hemelsnaam weer aan gezien. Het lijkt wel of hij over een tweede gezicht beschikt.

Onder het spreken was hij naar de deur gegaan en wilde den sleutel omdraaien, toen hij daarvan weerhouden werd door een luid tikken op de deur.

Zijn eerste gebaar was een snelle greep naar zijn zak, waar zijn revolver instak.

Maar spoedig herwon hij zijn kalmte.

— Binnen ! riep hij rustig uit.

De bediende van den herbergier, een soort kellner met rood haar, trad binnen.

Hij wierp een vluchtigen blik om zich heen en vroeg onderdanig :

— Is die andere heer er niet, mijnheer ?

— Waarom wou je dat weten, man ? vroeg Charles op scherp toon, terwijl hij geen oog van den bediende afwendde.

— Ik wilde mijnheer vragen of — of — de heeren heden weder op hun kamer verkiezen te dineeren.

— Dat weet ik nu nog niet, en ik zal het je wel zeggen als het daartoe de tijd is ! antwoordde Charles kortaf. Je kunt wel gaan !

De man verwijderde zich met veel strijksages.

Charles wachtte tot hij zijn voetstappen niet meer hoorde en draaide toen zachtjes

den sleutel in de deur om.

Hij bleef even onbeweeglijk midden in het vertrek staan.

— Edward heeft stellig gelijk ! mompelde hij. En toch zou ik het zelf niet ontdekt hebben. Maar nu hij mij op de hoogte heeft gebracht, hoor ik ook het zeer licht Engelsche accent in zijn Fransch en zie ik ook, dat die roode pruik wel zeer goed is nagemaakt, maar toch niet zoo volmaakt om het hoofd sluit, dat zij een klein randje zwart haar aan het oog onttrekt. Nu, wij zullen ons voor dat heerschap in acht nemen. Hij was natuurlijk om een praatje verlegen. Ik hoop maar één ding, en dat is, dat hij Raffles niet in verkleeding op de trap is tegengekomen.

Hij nam den kijker ter hand en zette zich vóór het venster, maar op een zoodanigen afstand daarvan verwijderd, dat men hem van de straat en ook van de veel lager gelegen huizen aan de overzijde van het kleine dorpsplein, onmogelijk kon zien.

Met behulp van twee op elkaar gezette stoelen maakte hij een soort stellage, waarop hij den kijker zoolang heen en weer schoof, tot hij juist het kasteel in het beeldveld van het instrument kreeg.

Daarop stak hij een sigaret op en begon met het geduld van een kat het prachtige slot te bespieden.

Het duurde niet lang of hij zag zijn vriend langs den kronkelenden weg naar het slotpark gaan.

— Welk een verbazend tooneelspeler is hij toch ! mompelde de jonge man in zich zelf. Zou men niet zweren, dat hij van zijn prilste jeugd af in deze streek heeft gewoond en nooit iets anders heeft gedaan dan paarden en koeien verzorgd ? Kijk hem eens smakelijk op zijn steenen pijpje zuigen. Stil nu bereikt hij het hek van het park. Kijk, daar komt, geloof ik, juist de rentmeester den weg af — de paardenknecht neemt beleefd zijn hoed af en buigt voor den rentmeester. Nu spreken zij met elkaar. De rentmeester doet een paar stappen terug en monstert den nieuweling, alsof hij een ploegpaard moet onderzoeken. Nu knikt hij goedkeurend met het hoofd en klopt Raffles op den schouder. Wat zou die duivelsche kerel hem weer op de mouw hebben gespeld ? Zie, daar gaan ze samen het park in, alsof zij elkander reeds jaren lang kenden. Dat is dus al in orde !

Hij tuurde scherp door den kijker en kon duidelijk zien, dat de rentmeester den pas aangenomen paardenknecht naar den grooten stal, terzijde van het kasteel, bracht.

Een kwartier later zag hij er Raffles weder

uitkomen, aan iedere hand een paard leidend, dat hij met groote zorg begon te roskammen en op te poetsen waarbij de rentmeester op eenigen afstand, blijkbaar goedkeurend, toezag.

Charles tuurde met de grootste aandacht door den verrekijker en zag nu, dat er zich nog meer personen in het park bevonden, waarschijnlijk allen bedienden van het kasteel, die nog in dienst werden gehouden, zolang de bezitting niet in andere handen was overgegaan.

— Kijk, een paar dienstmeisjes komen op Raffles toe, bromde Charles in zich zelf. Hij schijnt een aantrekkingskracht op haar uit te oefenen als de suikerpot op de vliegen. Kijk ze eens om hem heen dwarrelen, maar wat is dat nu? Raffles laat zijn paard in de steek, grijpt een van de dienstmeisjes beet en wrijft haar duchtig met sneeuw in! Zou dat in z'n rol zoo te pas komen? Het lijkt in het geheel niet op hem! Ik geloof, dat het dienstmeisje het alles behalve aardig, vindt, want zij staat hem strak aan te kijken. Nu gaat zij schoorvoetend weer naar het kasteel terug. Raffles kijkt haar na en schijnt zijn paard heelemaal vergeten te hebben — maar daar komt de rentmeester weer aan en nu begint hij weer vol ijver te werken.

Den geheelen middag bleef Charles zoo voor het raam zitten, om door den kijker het kasteel en het park te bespieden.

Om zes uur begaf hij zich naar de gelagkamer om er het middagmaal te gebruiken.

De bediende, die eenige uren geleden bij hem in de kamer was geweest en die hem door Raffles was aangewezen als een Londensche detective, bracht de verschillende gerechten binnen.

En aan de onhandigheid, waarmede hij dit deed, had Charles spoedig gemerkt, dat zijn vriend het blijkbaar bij het rechte einde had gehad.

In die meening werd hij nog versterkt door de wijze, waarop de bediende hem van tijd tot tijd opnam, als hij geloofde, dat niemand op hem lette.

Blijkbaar scheen de afwezigheid van Raffles hem geenszins te bevallen.

Toen de maaltijd bijna was afgelopen, wendde de bediende zich tot Charles met de vraag:

— De vriend van mijnheer is zeker weder vertrokken?

Charles legde vork en mes uit de hand en keek den vrager met de grootste verbazing aan.

Van den knecht wendde hij den blik naar

den herbergier, die tegen het buffet leunde, en vroeg toen langzaam:

— Is het hier in Isigny de gewoonte, dat de kellners vragen stellen aan de reizigers?

De herbergier was blijkbaar te verbouwereerd om hierop te antwoorden en de gewaande knecht begreep blijkbaar, dat hij zich op een verkeerden weg bevond.

Hij mompelde eenige onverstaanbare woorden, sloeg zijn servet over den arm en verwijderde zich.

— Gij houdt er een zonderling slag van bedienden op na, mijnheer de herbergier! zeide Charles, terwijl hij zich tot den eigenaar van het logement wendde. Is die man al lang in uw dienst?

De herbergier krabde zijn hoofd.

Hij wist blijkbaar niet goed, wat hij zou antwoorden.

— Waarom antwoordt gij niet, man? vroeg Charles ongeduldig. Het is toch zeker geen staatsgeheim.

— Neen, dat niet mijnheer, maar... ik weet niet... ik geloof, dat hij liever niet heeft, dat er over gepraat wordt.

Charles vroeg niet verder. Hij begreep, dat dit volmaakt overbodig was, daar hij nu wel wist, wat hij wilde weten.

De verlegenheid van den herbergier leverde hem het bewijs, dat zijn vriend goed had gezien: de zoogenaamde bediende was ongetwijfeld een spion, door de Londensche recherche uitgezonden, in de hoop, dat één of meer Engelsche dieven naar Isigny zouden zijn gegaan, om een poging in het werk te stellen, daar hun slag te slaan.

Hij stond zeer zachtjes op, sloop op zijn teenen naar de deur en rukte deze eensklaps open.

Het had weinig gescheeld, of de bediende, die aan het sleutelgat had staan luisteren, was naar binnen getuimeld.

Charles greep hem beet, richtte hem op en keek hem diep in de oogen.

— Mag ik ook weten, wat dat beteekent? vroeg hij koel. Wat heb jij aan de deur te luisteren, schavuit?

— Ik dacht, dat gij mij geroepen had, mijnheer! stamelde de bediende.

— Zoo, dacht gij dat waarlijk, dan zal ik u onmiddellijk aantoonen, dat gij verkeerd gedacht hebt.

Met deze woorden draaide Charles den luisteraar bij de schouders om, plantte hem zijn voet zóó in het benedengedeelte van zijn rug en gaf hem zulk een geduchten schop, dat hij door de smalle gang stooft, als een kaatsbal.

— Dat zal voorloopig je onbeschaamdheid wel afleeren! zeide Charles, terwijl hij weder het vertrek binnentrad en de deur dicht deed.

— Maar, mijnheer! zeide de herbergier met een angstige uitdrukking op zijn gelaat. Ik weet werkelijk niet, of ik dat wel mag toestaan!

— Het doet er niets toe, of gij het weet of niet, mijn waarde herbergier, zeide Charles spottend. Ik geef u de verzekering, dat wij bij

ons in Amerika niet toelaten, dat ons dienstpersoneel aan de deuren luistert.

De herbergier keek zijn klant met vreesachtigen blik aan en verdween zonder een woord te spreken achter zijn toonbank.

Wat Charles betreft, hij begaf zich naar zijn kamer, nam vóór het raam plaats en keek in de richting, waar hij wist, dat de stal van het kasteel lag.

HOOFDSTUK VII.

EEN KREET IN DEN NACHT.

Twee uur lang zat Charles vóór het raam en tuurde in de verte.

Reeds begon hij te vreezen, dat de zaak een verkeerde wending had genomen, toen hij plotseling van opwinding trilde, toen hij in de verte een klein, groen licht bespeurde, dat vlug heen en weer werd bewogen.

— Eindelijk! mompelde hij in zich zelf.

Hij trad naar het raam toe en wierp een blik in de straat beneden zich, die geheel verlaten was.

Maar terwijl hij dit deed, zag hij uit het raam beneden het zijne, het hoofd van den bediende steken, dat echter op hetzelfde oogenblik werd teruggetrokken.

— Vervloekt! bromde Charles in zich zelf. Zou die kerel daar al lang zitten? Dan vrees ik, dat hij eveneens het groene sein gezien heeft. De hemel mag weten, wat hij vermoedt! Ik geloof, dat hij het wegblijven van Raffles alles behalve in orde vindt! Ik geloof, dat wij ons voor dat heerschap in acht zullen moeten nemen. Misschien heeft hij Ann Brunt ook al gewaarschuwd.

Hij sloot het raam en maakte zich haastig voor de gevaarvolle onderneming gereed.

Hij stak zijn revolvers bij zich, vergewiste er zich van, dat alle noodige inbrekerswerktuigen zich in de tasch bevonden, veranderde zijn uiterlijk zooveel mogelijk in dat van een boerenarbeider, overtuigde zich nauwkeurig, dat hij niets in het vertrek achter liet, dat eventueele indringers op een spoor zou kunnen brengen en opende toen een deur van de kamer.

Hij hoorde niets.

Zonder eenig gerucht te maken, sloop hij de trap af.

Juist wilde hij de tweede trap afgaan, toen achter hem een deur geopend werd.

Charles wachtte er zich wel voor, achter zich te zien en liep snel door.

Hij begreep maar al te goed, dat de ge-

waande bediende eveneens het groene sein gezien had en hem in zijn verkleeding zeker betrapt zou hebben, als hij niet eenige seconden te laat was gekomen.

Charles kon het logement verlaten, zonder dat hij door iemand werd opgemerkt.

Maar hij had nauwelijks honderd passen afgelegd, of hij begreep, dat hij gevolgd werd.

In de stille dorpsstraat, die in dezen tijd gewoonlijk reeds geheel verlaten was, hoorde hij duidelijk geluid van voetstappen achter zich, al trachtte de man, die achter hem liep, het geluid daarvan zooveel mogelijk te dempen.

— Er valt niet meer aan te twijfelen! mompelde Charles woedend in zich zelf. De schobbejak heeft verdenking opgevat, en gaat mij nu na, om te zien, waar ik blijf. Maar holala, wij zijn nog niet van elkander af, vriend.

Zonder zijn stappen te verhaasten, liep hij kalm door.

Geen oogenblik keek hij achterom, ten einde zijn achtervolger in den waan te laten, dat hij hem niet had opgemerkt.

Toen hij het dorp ten einde had geloopt, stond hij even stil.

Tegelijkertijd hielden ook de voetstappen achter hem op.

Maar nauwelijks had hij zijn wandeling naar het kasteel hervat, en begon hij den flauw hellenden weg daarheen te beklimmen, of opnieuw hoorde hij de schreden van den geheimzinnigen achtervolger op eenigen afstand achter zich klinken.

— Nu, hij moet het dan maar zelf weten! mompelde Charles onverschillig. Als hij het volstrekt met den Grooten Onbekende aan den stok wil hebben.

Na een half uur omstreeks geloopt te hebben, zag Charles in de verte de rastering. Hij liep in de richting van het hek, dat hij dien middag had ontdekt.

Nu haalde hij zijn elektrische zaklantaarn te voorschijn, hield haar zoo, dat het licht van de lens recht vooruit scheen en begon snel achter elkaar eenige seinen te geven, op dezelfde wijze als zulks bij een telegraafstoel het geval is.

En bijna onmiddellijk scheen het hem, alsof de voetstappen achter hem zich verhaasten.

Hij bleef echter kalm doorloopen, steeds doorgaande met zijn lichtseinen.

Maar de voetstappen kwamen nu merkbaar nader, en de achtervolger scheen thans volstrekt geen moeite meer te doen om ze te verbergen.

— De brave kerel schijnt op een drafje te zijn gaan loopen! merkte Charles spottend op, terwijl hij eveneens zijn schreden wat verhaastte. Nu, het eind zal de lasten dragen.

Met deze woorden stak hij zijn zaklantaarn weder in zijn zak en liep rustig voort.

De weg liep hier tusschen twee rijen zware boomen en liep tamelijk wel recht op het kleine hek toe.

Toen hij er nog nauwelijks tien meter af was, klonken de voetstappen vlak achter hem, en het volgende oogenblik voelde hij zich met een ruwe hand op den schouder tikken.

Hij wendde zich om en keek juist in den loop van een revolver.

Toen hij den blik van dit lastige voorwerp ophief en langzaam omhoog liet dwalen, zag hij het gelaat van den gewaande bediende, maar nu zonder zijn roode pruik, wiens staalblauwe oogen hem doordringend aanstaarden.

— Wel, wat is hier de aardigheid van! vroeg Charles onverstoorbaar, terwijl hij op de revolver wees.

— Dat weet ik nu zelf nog niet, mijn waarde heer! antwoordde de Engelsche detective, in het zuiverste Londensche dialect. Dat zal van u afhangen. Mag ik u op mijn beurt een vraag doen?

— Welzeker, mijn waarde heer! antwoordde Charles hoffelijk.

— Wilt gij mij dan eens zeggen, waartoe de seinen dienen, die gij daar zooeven gegeven hebt, waarschijnlijk met een elektrische zaklantaarn?

— Meent gij het onschuldige spelletje met dit voorwerp? vroeg Charles, terwijl hij de hand in den zak stak, als wilde hij er zijn lantaarn uithalen.

— Houdt uw handen uit de zakken! riep de detective op dreigenden toon, of het zou u slecht vergaan! Ik laat niet met mij spotten, bedenk dat!

— Zooals gij wilt! antwoordde Charles terwijl hij spottend de schouders ophaalde.

Maar mag ik nu eindelijk eens hooren, wat u er toe brengt, mij hier op dezen eenzamen weg staande te houden met een revolver in de hand?

— Dat kan ik u in enkele woorden wel ophelderen, als gij er op staat! antwoordde de detective. Ik wil u dan wel zeggen, dat uw gedragingen al dadelijk mijn argwaan gaande hebben gemaakt. De afwezigheid van uw vriend beviel mij geenszins! Uw merkwaardig Amerikaansch accent scheen u plotseling te verlagen als gij met z'n beiden waart. Gij hebt den geheelen avond voor uw raam gezeten, dat geopend was, ofschoon de temperatuur alles behalve mild is te noemen. En ten slotte gaat gij plotseling, en nog wel verkleed, uit het logement, nadat gij een zeker groen licht in dien stal daarginds hebt opgemerkt. Ten slotte geeft gij, als gij u achtervolgd weet, seinen, die blijkbaar voor een medeplichtige bestemd zijn. En dat alles zou ik laten voorbijgaan, zonder uw ware identiteit onderzoek te doen?

— Dat zult gij! antwoordde Charles kalm.

— Wat meent gij? riep de detective woedend uit. Geloofst gij soms, dat ge u tegen mij kunt verzetten? Ik heb helpers op het landgoed en een stoot op dit fluitje, dat gij hier in mijn linkerhand ziet, is voldoende om dadelijk hulp te laten komen. En met deze revolver...

Plotseling hield de detective op met spreken.

Hij keek verbaasd en ongerust naar het gelaat van den man tegenover zich.

Charles' trekken vertoonden een uitdrukking van hevigen angst en schrik.

Met starre, wijd geopende oogen staarde hij naar iets, dat zich achter den rug van den detective moest bevinden.

— Daar... stamelde hij met heesche stem, terwijl hij zijn sidderende rechterhand ophief.

De detective deed wat ieder ander in zijn plaats ook gedaan zou hebben.

Gehoorgevend aan een instinctieven drang, wendde hij het hoofd om, om te zien, wat er achter hem gebeurde.

Het duurde slechts een seconde, en misschien nog korter, maar voor Charles was het ruimschoots voldoende.

Snel als het weerlicht had hij den kleinen hefboom aan de bovenzijde van de revolver in de hand van zijn tegenstander terzijde geschoven.

Met een helderen klank draaide het magazijn van het wapen om zijn spil en met een vroolijk sprongetje wipten de zes patronen

uit den trommel.

Met een kreet van woede keek de detective naar het wapen, waarvan thans de loop mistroostig omlaag hing.

Charles stond het met een flauw lachje op het gelaat aan te zien.

De uitdrukking van schrik en ontzetting was nu heelemaal verdwenen.

— Een truc die zoo oud is als de weg naar Rome, mijnheer de detective! zeide hij op spottenden toon, en waarin de lieden van uw gilde toch nog steeds inloopen. Zoudt gij wel zoo goed willen zijn onmiddellijk uw handen omhoog te steken. Neen, iets sneller als ik u verzoeken mag, want gij moet weten, dat ik evenmin van spottennijen houd in zulke ernstige omstandigheden.

— Ja, waarlijk, mijn vriend heeft volmaakt gelijk, klonk plotseling een heldere klankrijke stem van achter een der dikke boomen terzijde van den weg, en Raffles trad te voorschijn in iedere hand een zijner geliefde cowboy revolvers houdende, waarvan de vernikkelde loopen zachtjes in het licht der nu en dan door de wolken brekende maan glinsterden.

De detective keek beurtelings van den een naar den ander.

Hij was een verstandig man, die van kindsbeen af geleerd had, dat men geen ijzer met handen kan breken.

En daarom haalde hij de schouders op en voegde zich in het onvermijdelijke.

Hij stak de handen in de hoogte en zijn stem klonk volmaakt rustig, toen hij vroeg:

— Mag ik weten wat uw voornemens zijn, mijne heeren bandieten?

— Mijn eerste voornemen is, het u zeer kwalijk te nemen, dat gij zulke onvriendelijke woorden gebruikt, antwoordde Raffles afgemeten. Mijn tweede zult gij aanstonds wel bemerken.

Een wenk aan Charles was ruimschoots voldoende om deze te doen begrijpen, wat zijn vriend verlangde.

Voordat de verblufte detective nog goed en wel begreep wat er met hem gebeurde, had Charles hem een beentje gelicht en hem een doek om den mond gebonden, terwijl Raffles tegelijkertijd zijn polsen in een paar sterke boeien sloot en zijn beenen bijeen bond.

Daarop legde de Groote Onbekende den weerloozen politiebeambte dwars over zijn schouder, met niet meer moeite dan alsof hij een haas was, en droeg hem op een drafje naar het hek.

Op een zeer donkere plek legde hij hem

neder, bond zijn armen en voeten stevig aan de spijlen van het hek, bestrooide zijn lichaam met afgevallen bladeren en mos en knikte hem daarop bemoedigend toe.

— Een paar uur in eenzaamheid, mijn waarde detectief, en men zal u komen bevrijden, dat verzeker ik u, het spijt mij zeer, dat gij zelf ons genoodzaakt hebt, tot dezen dwangmaatregel, maar gij zijt een te schrander en welonderwezen man, om niet te weten dat het hemd nader is dan de rok!

Hij maakte een beleefde buiging voor zijn slachtoffer en wipte daarna met een luchtigen sprong over de rastering, gevolgd door Charles

Zij liepen voort, tot zij buiten het bereik van den detective waren en daarop vroeg de Groote Onbekende op tamelijk strengen toon, terwijl hij bleef stilstaan:

— Had dit niet vermeden kunnen worden, Charles. Ik had je toch voor den man gewaarschuwd!

Charles keek hem eenigszins bedremmeld aan en verhaalde hem toen in korte woorden wat er was voorgevallen.

— Nu, dan is het maar half je eigen schuld, zeide Raffles, terwijl hij zijn metgezel op den schouder klopte, en in ieder geval heb je het op schranderere wijze weer goed gemaakt. Ik zag dadelijk de lichtseinen, die mij wezen op het gevaar waarin je verkeerde. Het is gelukkig dat je lantaarn niet zeer sterk is, anders had men het misschien ook in het kasteel gezien.

— Je hebt het groene licht laten schijnen, de weg is dus veilig, vroeg Charles spannend.

— Veilig is eigenlijk wel eenigszins anders! hernam Raffles glimlachend. Maar in ieder geval, wij zijn in de vesting; wij zijn met z'n beiden en goed gewapend en wij moeten het maar wagen, maar ik ben er zeker van, dat hier minstens drie of vier geheime agenten rondloopen, behalve de drie bewakers in de kamer, waar de juweelen zijn tentoongesteld. Onder hen bevindt zich onder anderen — Ann Brunt!

— De oude bedelaarster?

— Ja, maar nu is zij geen oude tooverheks meer...

— Een jong dienstmeisje misschien? vroeg Charles, aan wien plotseling een licht opging.

— Dat heb je goed geraden, maar hoe weet je dat? vroeg Raffles verbaasd.

— Ik heb je door den verrekijker met een dienstmeisje zien stoeien, en nu begrijp ik dat dat wel een doel heeft gehad!

— Dat had het inderdaad! zeide Raffles.

Ik verdacht haar al dadelijk, ofschoon zij een voortreffelijke pruik op had. Ik maakte wat gekheid met haar, nam een handje met sneeuw en wreef haar in, ofschoon zij zich woedend verzette — het is wel te begrijpen waarom, want al heel gauw kwam onder de schmink dat drommelsche puistje op haar mond te voorschijn.

— Maar was dat niet gevaarlijk? vroeg Charles verschrikt. Zou ze niet dadelijk hebben begrepen, met welk doel je dat deed?

— Dat geloof ik niet! Ik heb tamelijk goed comédie gespeeld en heb gedaan, wat iedere andere boerenlummel in zulke omstandigheden doet — ik heb haar in haar gezicht uitgelachen om haar kwaadheid en ben onverschillig weer aan het werk gegaan.

— Waar is zij nu?

— Zij zit in de bediendenkamer, maar zij loopt onophoudelijk door het huis heen. Het is dus zaak met de grootste voorzichtigheid te werk te gaan. Hoe laat is het nu?

— Het moet nu ongeveer tien uur zijn!

— Welnu, voor twaalf uur moet alles afgevoerd zijn, want wij moeten nog dezen nacht maken dat wij uit de voeten komen. Dan moet ik den diadeem in mijn zak hebben!

De beide vrienden waren onder het spreken doorgelopen en bevonden zich nu zeer dicht bij het slot.

Dicht bij dat gedeelte, waar het oude kasteel begon, stond Raffles stil.

De ramen waren met luiken gesloten, maar daardoorheen schitterde toch een kleine lichtstraal, blijkbaar afkomstig van een petroleumlamp, die in de geïmproviseerde schatkamer was opgestoken.

Alles was zeer stil in den omtrek.

— Ik ben benieuwd hoe je hier denkt binnen te komen! zeide Charles op fluisterenden toon.

— Hier gaat het niet, maar ik heb een ander middel meenen te vinden, zeide Raffles. Ik heb mijn oogen goed den kost gegeven en aan den anderen kant van het oude kasteel een deur gevonden, die zeer oud is en gemakkelijk met onze werktuigen geopend zal kunnen worden. Als wij daar eenmaal zijn binnengegaan zullen wij de deur van de schatkamer gemakkelijk kunnen bereiken en dan hoop ik, dat ons beproefd bedwelmingsmiddeltje zijn uitwerking wel zal doen.

Raffles had deze woorden nauwelijks gezegd, of achter de gesloten luiken klonk een luide schreeuw, dadelijk daarop gevolgd door andere kreten.

— Wat is dat? riep Charles verschrikt uit.

— Ik weet er niets van, zeide Raffles snel. Kom mee, er moet iets gebeurd zijn. Men mag ons tot geen prijs zien.

De beide vrienden snelden zoo vlug zij konden naar een soort nis, die zich op eenigen afstand van de gesloten vensters bevond.

Het was de hoogste tijd, want op ditzelfde oogenblik werden de luiken van een der ramen met geweld opengeworpen en twee hoofden staken naar buiten, die in alle richtingen rondkeken.

Tegelijkertijd werd het stemmenrumoer binnen in het slot hoe langer hoe luider.

— Wat kan er toch in 's hemelsnaam gebeurd zijn? fluisterde Charles opnieuw.

— Beste jongen, ik heb er niet het flauwste idee van! zeide Raffles eenigszins ongeduldig. Men schreeuwt, men gilt, men brult, maar men zegt niets verstaanbaars!

Maar als om deze uitspraak te logenstraffen, klonk nu plotseling een heldere vrouwenstem boven het rumoer uit, welke Raffles onmiddellijk als die van Ant Brunt herkende, en deze vrouw riep:

— De diadeem is gestolen! Niemand mag het kasteel verlaten zonder mijn toestemming! Ik ben detective! Malowe en Hoeper, waar zijn jullie?

Een schok voer Raffles door het lichaam.

Hij balde woedend de vuist en siste:

— Nu zul je het toch wel begrepen hebben, niet waar Charles! Men is ons voor geweest. Maar geloof niet, dat ik het hierbij zal laten. Dat is mijn eer te na!

— Wat zullen wij doen?

— Ik heb een plan! Gelukkig is het heel donker — wij gaan onmiddellijk terug naar het hek en brengen den gebonden detective in den stal. Het spreekt vanzelf, dat Ant Brunt dadelijk al haar hulptroepen zal oproepen! Ik zal mij in den stal van zijn papieren meester maken en zijn uiterlijk namaken! Dan ga ik zoo snel als ik kan naar het logement terug, want er is geen sprake van of Ant Brunt zal hem zoo spoedig mogelijk telefoneeren!

— Een uitstekend plan, maar als zij den echten detectief vinden?

— Hij mag niet gevonden worden! Wij moeten hem zoo goed mogelijk verbergen!

Terwijl zij dit gesprek voerden, waren de beide vrienden, zoo snel hun voeten hen dragen wilden, naar de rastering gesneld.

Zij klommen over het hek, maakten de touwen los, waarmede de detective aan de spijlen daarvan was vastgebonden en tilden den verblufften politiemann, die volstrekt niet wist, wat men met hem voorhad, over de

lage rastering heen.

De stal bevond zich op nauwelijks honderd passen afstands.

— Daar is de schuur! zeide Raffles op zachten toon, terwijl hij naar een soort bijgebouw wees.

Zoo snel zij konden droegen de beide mannen den politiebeambte naar de schuur en strekten hem op het stroo uit.

Raffles begon zich in allerijl te vermommen.

Met behulp van zijn kleine schminkdoos, die hij in dergelijke gevallen steeds bij zich droeg en bijgestaan door Charles, had hij zijn uiterlijk spoedig zoodanig veranderd, dat hij zeker bij kunstlicht of in de duisternis niet van den Londensche detective te onderscheiden was.

— Een pruik zooals het haar van dezen vriend is, heb ik daar ginds wel, zeide hij op zachten toon tot Charles. En nu zijn papieren nog.

Hij stak de hand in den binnenzak van de jas, welke de detective aanhad, nam daaruit ondanks de woedende blikken van den politiemann een groote juchtlederen portefeuille, voelde onder zijn vest naar den politiepenning, dien hij aan een zijden koord om den hals droeg en eigende zich ook dit kostbare voorwerp toe.

Ten slotte maakte hij zich nog meester van enkele voorwerpen, die niet aan de identiteit van den detective zouden kunnen doen twijfelen, zooals een gouden zegelring en een horloge met een zeer zwaar vergulden ketting, waaraan een broloque bengelde in den vorm van een eveneens vergulden paardenkop.

Met een en ander was nauwelijks een half uur verstreken.

Toen hij gereed was met zijn vermoming,

zeide Raffles zachtjes:

— Ik vrees dat men aanstonds wel alle gebouwen zal nazoeken, om naar den verdwenen diadeem te zoeken! Hij zou dus misschien gevonden worden. Er blijft ons dus niets anders over dan hem naar het dak te brengen. Wij zullen onzen braven vriend goed toedekken met eenige paardendekens.

De twee vrienden voegden de daad bij het woord en de ongelukkige detective werd langs een smalle trap, door het dakluik naar het dak van de schuur gedragen.

In het midden daarvan werd hij neergelegd en stevig aan den rand van het luik vastgebonden, zoodat het hem onmogelijk zou zijn, naar den rand van het dak te schuiven.

Een paar dikke paardendekens, die onder en over hem heen werden gelegd, voorkwamen dat hij het gedurende den kouden nacht al te onbehaaglijk zou krijgen.

Snel daalden de vrienden de ladder weer af, verlieten de schuur en ijlden naar het hek.

— Moet ik mee naar de herberg? vroeg Charles onder het loopen.

— Neen, je verbergt aanstonds de werktuigen, de revolvers, je lantaarn, kortom alles wat je zou kunnen verraden onder dien dikken boom daarginds bij het hek.

Dit als voorzorgsmaatregel, omdat men je misschien wel zou aanhouden als je dicht bij het kasteel blijft, en dat moet je toch doen, om mij aanstonds rapport te kunnen uitbrengen. Als ik terugkom, zal ik wel gelegenheid hebben een paar woorden met je te wisselen. Tot straks dus!

— Tot straks! En de hemel geve, dat alles goed afloopt! zeide Charles die er niet geheel gerust over was.

HOOFDSTUK VIII.

EEN RAADSELACHTIGE DIEFSTAL.

Raffles liep zoo snel als hij kon den weg naar het kleine logement terug.

Het bleek hem al spoedig, dat hij een goeden inval had gehad, want nauwelijks was hij binnengetreden, of de herbergier trad hem tegemoet.

De eerste vraag die de man deed overtuigde Raffles dat zijn vermoming uitstekend was.

— Hebt gij hem nog kunnen inhalen mijnheer Bingham? vroeg hij nieuwsgierig.

— Neen, de schurk is mij ontkomen! bromde de gewaande detective op nijldigen toon, maar ik zal hem nog wel in handen krijgen!

— Het is goed, dat gij terug zijt, want zooeven heeft men door de telefoon naar u gevraagd, Ik heb gezegd dat gij wel zoudt opbellen!

— Wie moet ik dan opbellen, waard? vroeg Raffles ongeduldig.

— Dat is waar, dat zou ik bijna vergeten hebben, grinnikte de herbergier. Een zekere Miss Brunt, die ook detective is, heeft gezegd, dat zij op het kasteel „Mon Repos” vertoeft.

— Het is goed, waard!

Raffles trad snel op het kleine hoekje toe, waarin de telefoon zich bevond en nam het

toestel van den haak.

En het volgende oogenblik was hij in gesprek met de vrouw, die hem reeds enkele malen in groot gevaar had gebracht.

— Moet ik bij u komen, zegt gij? Wat, is de diadeem gestolen? Maar dat is onmogelijk. Ja, ik ben aanstonds bij u! Ik zal geen oogenblik verliezen, Miss Brunt.

Hij hing den hoorn weer aan den haak en riep tot den herbergier:

— Haal mijn valies uit mijn kamer!

Dit was slechts een krijgslist, want Raffles zou verlegen hebben gestaan, als hij de kamer zelf had moeten aanwijzen, waarin de Londensche detectief gehuisvest had. Maar terwijl de herbergier gediensig wegsnelde om het valies te halen, liep Raffles hem haastig na.

De kamer van den detective bleek op de tweede verdieping te liggen.

Zoodra Raffles de hand van den herbergier op een der deuren zag leggen, riep hij op beschermenden toon:

— Laat maar staan, man, ik zal mij zelf nu wel redden! Ik moet onmiddellijk weder vertrekken, want er schijnt op het slot iets gebeurd te zijn wat niet in den haak is.

Met deze woorden trad hij de kamer binnen en sloot de deur voor den neus van den nieuwsgierigen herbergier, die gaarne eenige nadere bijzonderheden zou hebben vernomen, daar hij uit het voortdurend telefoneeren wel kon afleiden, dat er iets ernstigs aan de hand was.

Raffles had spoedig genoeg de roode pruik van den gewaanden bediende gevonden.

Hij zette haar op, stak nog eenige voorwerpen in zijn zak, die hem van dienst konden zijn, verwisselde zijn slappen hoed tegen een grijs geruite jockeypet, die aan den haak hing en verliet onmiddellijk weder het vertrek en daarna de herberg.

Op den drempel van de deur stond de herbergier zachtjes te praten met een veldwachter.

— Zijn hier auto's te krijgen? vroeg Raffles in het voorbijgaan.

— Dat zou u vrij lastig vallen Sir! Er zijn er in het geheele dorp maar vier, een van den notaris, een van den dokter, een van den burgemeester en de vierde behoort mijzelf toe, al wil ik niet zeggen, dat het een fraaie wagen is. Ik gebruik haar heel vaak om de opbrengst van de akkers door mijn zoon naar de stad te laten brengen.

— Wel, dan zijt ge een modern man, zeide Raffles met een goedkeurend knikje. Is de wagen te gebruiken?

— Ja zeker, mijnheer, antwoordde de herbergier. En als gij haar noodig mocht hebben, dan is zij tot uw dienst — natuurlijk tegen behoorlijke betaling.

— Uitstekend! Zorg dan dat zij dezen nacht gereed staat. Ik weet in het geheel niet wanneer ik terug kom, maar ik moet er op kunnen rekenen haar dadelijk te kunnen gebruiken.

— Ik zal er voor zorgen, Sir! De wagen staat in de kleine loods die gij daarginds ziet, en als ik misschien reeds mocht slapen, dan kunt gij mij wekken — tegen behoorlijke betaling natuurlijk!

Raffles knikte en verwijderde zich.

— Wij zullen voor een goede betaling voor den man zorgen! zeide Raffles in zichzelf, terwijl hij snel den weg afstapte.

De plotselinge verdwijning van den kostbaren diadeem hield zijn gedachten zoozeer bezig, dat hij den weg naar het slot had afgelegd, voor hij het wist.

Hij begaf zich nu niet naar de rastering, maar naar het groote hek van het park.

Een bediende stond hem reeds op te wachten.

De man opende het hek zoodra hij hem zag binnenkomen en vroeg op zachten toon,

— Gij zijt zeker de detective Bingham?

— Die ben ik, antwoordde Raffles. Hier is mijn politiepenning en mijn legitimatiekaart.

De bediende boog en ging den gewaanden detective snel voor naar het slot.

Op het groote terras voor de monumentale deur zagen de scherpe oogen van Raffles, Ann Brunt zenuwachtig heen en weer loopen.

Hij liep snel op haar toe en vroeg op gedempten toon:

— Nog niets ontdekt, miss Brunt?

— Nog niets, Bingham! Ik begrijp volstrekt niet waar de diadeem kan zijn, hoe de diefstal gepleegd is, en het minst van alles waar de dief gebleven is!

— Zoudt gij mij de zaak in het kort even willen mededeelen?

— Gaarne, maar laat ik dat dan doen in tegenwoordigheid van de mannen die in de schatkamer op wacht zaten.

— Zooals gij wilt! hernam Raffles. Dat is ook verstandiger, want misschien kunnen zij uw mededeelingen nog op sommige punten aanvullen.

— Volg mij dan, wat ik u verzoeken mag, dan zal ik u naar de dienstbodekamer geleiden.

— Een vraag, miss Brunt. Is de schatkamer op dit oogenblik goed bewaakt?

— Ja, drie van de beste detectives waken

er en ik geef u de verzekering, dat men hen niet zoo gemakkelijk om den tuin zal leiden, als men het die sukkels van veldwachters en politie-agenten heeft kunnen doen.

Zij had die laatste woorden met groote minachting uitgesproken en ging nu Raffles met snellen stap voor naar een ruim vertrek, waarop dat oogenblik alle bedienden van het kasteel, ongeveer 12 in getal, met bedrukte en bleke gezichten verzameld waren.

In een hoek zaten twee veldwachters, terwijl op twee stoelen het lichaam van een der politie-agenten uit Eavranches was uitgestrekt, wiens hoofd door een kussen werd ondersteund.

Er heerschte een diepte stilte in het vertrek, toen Ann Brunt en de gewaande Londensche detective binnentraden.

— Zijn dit alle bedienden? vroeg Raffles.

— Allen! Ik heb natuurlijk dadelijk bevel gegeven, dat niemand het slot mocht verlaten. Al deze menschen zijn reeds gefouilleerd maar zooals ik wel kon denken, zonder eenig resultaat!

— Wij zijn ook onschuldig, Miss! riep een stem uit de groep bedienden verontwaardigd.

Raffles maakte een kalmeerend gebaar en zeide:

— Niemand, die er aan twijfelt, mijn brave menschen. Uw onschuld zal spoedig genoeg aan het licht komen, denk ik.

Daarop wendde hij zich tot Ann Brunt met de vraag:

— Zoudt gij nu zoo goed willen zijn, mij mede te deelen wat er eigenlijk gebeurd is?

— Het is in weinig woorden verteld, Bingham! Omstreeks tien uur bevond ik mij in de kleine ontvangzaal in het nieuwe gedeelte van het slot, toen de twee veldwachters, die gij daarginds ziet met de pet in de hand, bij mij binnentraden. Verwonderd keek ik hen aan. Zij waren, met een agent en eenige wakers in de schatkamer, daar de vierde man eenige rust mocht nemen, ten einde des nachts zijn dienst te kunnen hervatten en zoo aan een ander gelegenheid te geven eenige uren slaap te genieten. Ik vroeg hun natuurlijk, wat zij kwamen doen en waarom zij niet op hun post waren. Waarop een hunner niet minder verbaasd dan ik antwoordde, dat ik hen immers had doen roepen. Onmiddellijk gevoelde ik, dat er ons een groot gevaar boven het hoofd hing. Ik riep hen toe mij te volgen, greep mijn revolver en snelde naar de eenige deur van de schatkamer.

— Was zij op slot? vroeg Raffles gretig.

— Ja, want de politie-agent die achter

bleef, had dadelijk de deur achter hen gesloten.

— Het is dus volstrekt onmogelijk, dat er iemand is binnengekomen, terwijl zij weggingen? Bijvoorbeeld een man, die hen uit uw naam kwam roepen, en die natuurlijk de medeplichtige van den dief moet zijn geweest! vroeg Raffles.

— Dat is volstrekt onmogelijk! antwoordde Ann Brunt met vaste stem. En wat het laatste betreft, de beide mannen zijn weggeroepen door een van de bedienden.

— Bevindt hij zich onder deze lieden hier? vroeg Raffles, terwijl hij den kring in het rond keek.

— Neen, riep Ann Brunt op zegevierenden toon, hij is juist degeen, die ontbreekt.

Op dit oogenblik werd de deur van het vertrek geopend en trad een jonge man binnen met een fijn zwart snorretje en fraaie zwarte oogen, die bedremmeld bleef stilstaan bij het zien van zooveel lieden.

Ann Brunt slaakte een kreet van verbazing.

— Daar is hij! riep zij uit, terwijl zij op den binnenvolgende wees. Dat is Jean Granier!

De beide veldwachters waren naar voren gekomen en keken nu den binnenvolgende dreigend aan.

— Ja, hij is het! riep een hunner. Hij is ons om tien uur komen halen! voegde de ander er aan toe.

— Zullen wij hem arresteeren, Miss? riep de agent van politie van zijn rustplaats.

Reeds wilden de beide veldwachters den verwonderden knecht aangrijpen, die blijkbaar volstrekt niet wist wat er gaande was, toen de rustige stem van Raffles klonk:

— Een oogenblikje, goede vrienden, geef mij gelegenheid dezen man te ondervragen.

Hij deed eenige stappen naar den knecht toe en legde hem geruststellend de hand op den schouder.

— Zeg mij eens, vriend, of gij hier om tien uur in het slot waart.

De binnengekomen bediende draaide zijn hoed, dien hij mede naar binnen had gebracht, in zijn handen rond en keek verlegen voor zich.

— Gij zult er verstandig aan doen de waarheid te zeggen, man! zeide Raffles op overredenden toon.

— Ik was bij mijn meisje! zeide de man bijna onhoorbaar, terwijl hij sterk kleurde.

— Sinds hoe lang? ging Raffles door.

— Van acht uur tot nu toe!

— Zou zij dat willen bezweren?

— Als het voor mijn veiligheid noodig was, zeker, mijnheer.

— Waarom juist voor uw veiligheid, zeide

Raffles, terwijl hij den bediende doordringend aankeek.

— Haar vader wil niets van onzen omgang weten! mompelde de jonge man.

Raffles wierp Ann Bunt een veelbeteeknenden blik toe.

— Gij zult den gang van zaken wel begrijpen, miss? vroeg hij zacht.

— Ik moet u eerlijk bekennen, dat ik... zeide Ann Brunt zachtjes.

— Het is toch dunkt mij vrij duidelijk, hernam Raffles eenigszins ongeduldig. Deze man is waarschijnlijk met opzet uit huis gelokt en een ander heeft zijn rol gespeeld. Er is op gespeculeerd, dat Jean Granier het voor niemand wil weten dat hij naar zijn liefde ging, en dat dus ook aan niemand zou zeggen, als hij het huis verliet. De medeplichtige moet dus iemand geweest zijn, die de omstandigheden op het slot zeer goed kende. Ik stel mij voor, dezen vriend straks nog nader te ondervragen, maar ik kan u reeds nu wel zeggen, dat ik zijn aandeel in den diefstal sterk in twijfel trek. Die jongen kan op alles gelijken, maar zeker niet op den handlanger van een juweelendief. En wees nu zoo goed, mij het vervolg van uw verhaal mede te deelen.

Ann Brunt, die wellicht maar half overtuigd was, gaf den veldwachters met een snellen blik te kennen, dat zij Jean Granier in het oog moesten houden en vervolgde toen:

— Wij kwamen met zijn drieën juist voor de deur aan, toen wij binnen een bons van een zwaar vallend lichaam hoorden, dadelijk daarop gevolgd door het gerinkel van vallend glas. Daar de deur van binnen gesloten was, en ik zoo onverstandig was geweest den tweeden sleutel, die op deze deur paste, en dien ik onder mijn berusting had, op mijn kamer te laten liggen, die ik hier had betrokken, moest ik eerst naar boven snellen en terugkeeren om haar te openen.

— Zou het niet vlugger gegaan zijn, als men de deur had opengetrapt of het slot geforceerd? vroeg Raffles.

Ann Brunt keek den vrager eenigszins verbaasd aan.

— Dat vraagt gij, nadat gij die deur zelf gezien hebt? Daarvoor is hij immers veel te zwaar en is het slot te stevig!

Raffles begreep dat hij zich bijna versproken had en beet zich op de lippen.

— Toen wij de deur met mijn sleutel geopend hadden en binnentraden, zagen wij het lichaam van den achtergebleven agent bewegingloos op den vloer uitgestrekt liggen. De ruiten van het bovenste vak van de kast

waren ingeslagen en de kostbare diadeem was verdwenen.

— Niets anders? vroeg Raffles verbaasd.

— Niets anders! antwoordde Ann Brunt. Waarschijnlijk heeft de dief geen gelegenheid gehad om meer mede te nemen.

— Dat zal het wel zijn, antwoordde Raffles kalm, maar als Ann Brunt goed op zijn gelaat had gelet, dan zou zij een spottend lachje om zijn lippen hebben zien zweven.

— Ik uitte een doordringenden gil van schrik, vervolgde Ann Brunt en wierp onmiddellijk de luiken open, in de hoop, dat ik den dader zou kunnen zien wegsnellen.

— Die waren dus gesloten geweest? vroeg Raffles.

— En nog wel met zeer stevige, zware bouten! antwoordde de detective.

— Het vertrek zelf is natuurlijk dadelijk grondig doorzocht?

— Zeer grondig! antwoordde Ann Brunt. Maar er werd toch volstrekt geen spoor van den dief gevonden en het is mij een ondoordringelijk raadsel, niet alleen hoe hij binnengekomen, maar vooral hoe hij weggegaan is.

— Dat is zeker een merkwaardig geval! zeide Raffles nadenkend.

— Wilt gij mij toestaan om het vertrek zelf eens te onderzoeken?

— Natuurlijk, Bingham! antwoordde Ann Brunt haastig, niets zal mij liever zijn. Ik ben benieuwd, wat gij zelf van deze zaak denkt. Maar gij zult nu zelf wel inzien, dat de beide Amerikanen, over wie gij vanmiddag met mij gesproken hebt, met deze zaak wel niets uitstaande zullen hebben.

— Dat valt nog te bezien, zeide Raffles op raadselachtigen toon, en met een glimlachje, waarvan de beteekenis aan Ann Brunt moest ontgaan.

Terwijl zij naar de deur liepen, zeide de jonge detective tot de beide veldwachters:

— Niemand mag het vertrek verlaten voor ik terug gekeerd ben, denk daaraan!

Raffles volgde de detective op den voet, die hem voorging naar de deur van de schatkamer.

Nu pas merkte Raffles op, wat hij den vorigen dag over het hoofd had gezien, namelijk dat de deur inderdaad van zeer zwaar eikenhout was vervaardigd.

Hij trad binnen en onderzocht met de meeste nauwkeurigheid den vloer, vooral in de omgeving van de glazenkast.

Hij klopte op de wanden, stampte hier en daar op het karpert en bukte onder den schoorsteen om er in te kunnen zien.

Toen bleef hij midden in het vertrek staan

en verzonk in diepe gedachten.

Ann Brunt had zijn handelingen met eenig ongeduld gade geslagen.

— Hebt gij al iets gevonden, Bingham? vroeg zij, niet zonder een tikje leedvermaak, dat haar knappe collega hier schijnbaar voor een raadsel stond, evengoed als zij.

— Als men ook maar eenigszins zuiver redeneert, komt men op het volgende, antwoordde Raffles kalm: De diadeem kan natuurlijk niet vanzelf uit het vertrek weggevoerd zijn, zij is hier weggenomen door denzelfden man, de van achteren op den agent van politie is toegesloten en hem met een

zwaren stok of knuppel bewusteloos heeft geslagen. Daar de deur gesloten was, evenals de luiken voor de ramen, moet hij hier op een of andere wijze zijn binnengekomen — blijft ons slechts over, die wijze uit te vinden!

— En ziet gij daar kans toe? vroeg Ann Brunt spottend.

— Misschien wel! antwoordde de gewaande Bingham rustig. Maar zeker niet van dezen kant.

— Van dezen kant? Wat bedoel gij daarmee?

— Wel, dat wij aan den anderen kant van den muur moeten zoeken! antwoordde Raffles.

HOOFDSTUK IX.

HET SPOOR ONTDEKT.

Zonder af te wachten, welken indruk deze woorden op Ann Brunt zouden maken, wandelde Raffles kalm het vertrek weder uit, liep de gang in en trad het aangrenzende vertrek in het oude gedeelte binnen, dat zeker in geen halve eeuw bewoond was, en dat hij eveneens met de grootste zorg onderzocht.

Ann Brunt, die hem was nagelopen, kweek zwijgend toe

— Denkt gij zoo werkelijk iets te vinden, Bingham? vroeg zij eindelijk.

— Ik geloof, dat ik al iets gevonden heb! antwoordde Raffles langzaam. Maar ik zal mij wel wachten mijn geheim te verklappen — gij zoudt in staat zijn, met uw eerzucht, mij de kaas van het brood te eten!

Ann Brunt haalde de schouders op, terwijl haar oogen toornig begonnen te schitteren.

Zij wist maar al te goed, dat Bingham, een van haar meest bekwame collega's en met wien zij voortdurend wedijverde, hier den vinger op een wonderplek had gelegd.

Zij verlieten ook dit vertrek en begaven zich weder naar de dienstkamer, waar de meiden en knechts thans een fluisterend gesprek met elkander voerden.

Raffles liep recht op Jean Granier toe, tikte hem op den schouder en zeide zacht tot hem:

— Ga eens met mij mede, man!

De jonge knecht keek eenigszins verschrikt op, maar de blik van den gewaanden detective scheen hem gerust te stellen.

Hij volgde Raffles, die de gang doorging, het huis door de breede voordeur verliet, het terras afdaalde en langzaam naar de rastering liep, waar hij een uur te voren

Charles verlaten had.

— En zeg mij nu eens, hoe je er toe gekomen bent om juist vanavond je meisje te bezoeken, Granier! begon Raffles plotseling.

— Zij had het mij gevraagd, mijnheer!

— Is dat haar gewoonte? ging Raffles door, onverbiddeijk als een rechter.

De jonge knecht boog het hoofd en antwoordde aarzelend:

— Eerlijk gezegd, neen, mijnheer! Dat doet zij maar zelden!

De oogen van Raffles schitterden.

Hij begreep, dat hij aanstonds lont zou ruiken.

— En nu moet ik je een vraag doen, goede vriend, die je misschien eenigszins zal pijn doen, maar die ik je voor je eigen bestwil moet stellen: Ben jij de eenige, die van de goede gunsten van dat meisje geniet?

De jonge boer balde woedend de vuisten en zijn tanden knarsten hoorbaar, terwijl zijn oogen vonken schoten, toen hij antwoordde:

— Neen, helaas, dat ben ik niet, mijnheer! Een jong heertje, een jonkertje, lonkt ook al tegen haar, en ik geloof, dat hij bij haar in de gratie staat ook, die melkmuil!

— Ah zoo — is hij een jonge man? Van uw leeftijd ongeveer?

— Juist even oud, mijnheer!

— Van uw grootte ook ongeveer?

— Hij is juist even groot als ik!

— Lijkt hij misschien eenigszins op u?

— Dat is mij meer dan eenmaal gezegd! Alleen draagt hij geen snor. Maar waarom vraagt gij dat alles? vroeg hij eenigszins wantrouwend.

— O, dat zal u geen belang inboezemen!

zeide Raffles op luchtigen toon. Ik geloof, dat ik nu genoeg weet en ik kan u verzekeren, dat gij vrij uit zult gaan. Maar één ding moet gij mij nog zeggen — wie is die jonge man en waar woont hij ?

— Hij heet Paul de Montigny en hij is de zoon van den ouden, kalen markies, die op het kasteel daar ginds, op een halven kilometer van hier woont.

Raffles kon nauwelijks een kreet van zegepraal weerhouden.

Op het hooren van deze weinige woorden was het hem alsof alles plotseling zoo helder als de dag werd.

Hij klopte den jongen, onnoozelen knecht op den schouder en zond hem weder naar het kasteel terug, met de vermaning niets omtrent het onderhoud aan Miss Brunt mede te deelen.

Terwijl de jonge knecht langzaam door het duistere park terug slenterde, liep Raffles met korte passen dicht naast de rastering heen en weer.

Zijn hersens werkten met razende snelheid.

Hij meende de geheele zaak reeds te doorzien.

Toch ontveinsde hij zich volstrekt niet, dat er nog vrijwat zou moeten gebeuren, voor hij den diadeem in zijn bezit had.

Op dat oogenblik werd zijn aandacht getrokken door een schaduw, die snel van achter een dikken boom te voorschijn trad en op de rastering toeliep.

— Charles ! riep hij zachtjes.

Inderdaad, het was Charles Brand, die op het stemmengeluid was afgekomen en nu met een lichten sprong over het hekje wipte.

Het volgend oogenblik stond hij naast zijn vriend, dien hij hartelijk de hand drukte.

— Is alles goed gegaan ? vroeg Charles op zachten toon.

— Zoo goed als het maar kan !

— En is er al iets bekend aangaande den diefstal ?

— Er is zeer veel van bekend — aan mij tenminste ! voegde Raffles er ironisch aan toe. Ik geloof echter, dat Ann Brunt nog in het duister tast.

— Zeg dat niet te gauw ! kwam Charles waarschuwend. Ik zie haar integendeel voor een zeer slimme vrouw aan, die niet zoo spoedig laat merken wat er in haar om gaat. Ik acht haar veel gevaarlijker dan Baxter en zelfs dan Sullivan.

— Nu, wij zullen wel zien ? hernam Raffles.

— En zeg mij nu eens, tot welke conclusie je bent gekomen ?

— Luister ! Twee van de wakers zijn uit de zaal weggeroepen door een knecht van het kasteel, die echter naderhand bleek, op dat uur heel ergens anders te zijn geweest, namelijk bij zijn meisje. Ann Brunt schijnt dat niet zoo grif aan te nemen, maar voor mij stond dat dadelijk als een paal boven water. Dat meisje nu, schijnt dien braven boer eenvoudig voor de mal te houden en veel meer te geven om een zekeren jonker uit de nabuurschap Paul de Montigny, die op een halven kilometer afstand met zijn ouden vader op het slot woont, waarvan wij vanochtend de transen hebben gezien. Heb jij wel eens van den ouden Montigny gehoord ?

— Flauwtjes ! antwoordde Charles. Hij moet een zonderling zijn en een ware maniak in het verzamelen van kostbare oudheden. Dat moet hem reeds een groot vermogen gekost hebben.

— Juist ! En zijn zoon is een liederlijk sujet, een doordraaier, en een speler ! Al die wijsheid heb ik in den loop van den dag hier en daar verzameld.

— Welnu, in welk verband staat het een met het ander ? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Dat zal ik je zeggen ! Paul de Montigny gelijkt uiterlijk zeer veel op Jean Granier, behalve dat hij geen snor heeft. Hij heeft dit mannelijk sieraad bij een coiffeur aangeschaft, of zelf vervaardigd. Toen heeft hij zijn liefje onder een of ander voorwendsel overgehaald, Granier van huis te lokken ; hij is op den loer gaan staan en toen hij den jongen knecht heeft zien vertrekken, die zich er wel voor gewacht heeft de reden daarvan aan iemand te vertellen, diens plaats ingenomen.

— En verder ?

— Toen is hij, toen het oogenblik daartoe gunstig was, en waarschijnlijk op een vooraf besproken oogenblik op de deur van de schatkamer gaan kloppen en heeft de niets vermoedende veldwachters, die Granier natuurlijk zeer goed kennen, wijs gemaakt dat Ann Brunt hen riep. Daarop heeft hij zich zoo snel mogelijk uit de voeten gemaakt.

— Maar wie stal dan dien diadeem ? fluisterde Charles opgewonden.

— Zijn vader ! antwoordde Raffles lakoniek.

— Maar hoe kwam de oude man daar binnen ?

— Door een zeer lange, geheime onderaardsche gang, die zijn slot en het kasteel der Carbonels met elkander verbindt en die hoogst waarschijnlijk uitkomt achter den breeden schoorsteen. Hij heeft den niets

vermoedenden agent van politie, die hoogstwaarschijnlijk in een stoel had plaats genomen, met een zwaren knots op het hoofd geslagen, met hetzelfde voorwerp de vitrine verbrijzeld en daarop den diadeem weggenomen, dien hij misschien al jaren lang met ziekelijke hevigheid begeerde te bezitten.

Charles had zijn vriend met open mond aangehoord.

— Dat alles klink volstrekt zoo onwaarschijnlijk niet! En wat zullen wij nu doen?

— Den diadeem bij onzen vriend Montigny gaan halen! antwoordde Raffles, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld was.

— Daartoe behoort nogal het een en ander! kreet Charles terwijl hij zich achter het oor krabde.

— O, neen, het zal vlug gaan, want ten eerste zullen zij op niets verdacht zijn, ten tweede hebben zij maar zeer weinig bedienden op het veronachtzaamde landgoed en ten derde behoef ik je niet te zeggen, dat wij er geen detectives zullen vinden. Begin maar eerst met je wapens en de tasch met gereedschappen weer op te graven.

— En als dat gedaan is?

— Dan zul e mij het genoeg doen, den telefoondraad door te knippen, die naar het dorp Isigny loopt. Het is vo strekt niet noodig, dat Ann Brunt, als zij soms ergens de lucht van krijgt, het dorp gaat alarmeeren!

— Maar dat zal niet zoo gemakkelijk gaan! meende Charles. Hoe kom ik in huis?

— Je hoeft het kasteel niet binnen te gaan. Ik heb zoeven gezien, dat er een telefoonpaal in het park op ongeveer een meter afstand staat van de schuur op welker dak wij zoeven den beklagenswaardigen Bingham hebben neergelegd. Het is meteen een goede gelegenheid om eens naar den armen man om te zien. Aan het werk, Charles!

De jonge man sprong over de rastering en had in een oogwenk zijn revolvers en de tasch met inbrekerswerktuigen opgedolven.

Spoedig stond hij weer aan de zijde van zijn vriend.

Beiden begaven zich snel naar de schuur, traden er binnen, klommen naar het dak en bevonden, dat Bingham nog steeds op dezelfde plaats lag en wat vreemder was, in een vasten slaap was gevallen.

— Dat zal de buitenlucht geweest zijn! merkte Raffles wijsgeerig op. Als het kan, zullen wij alles doen zonder den braven kerel wakker te maken. Daar staat de paal!

— Maar daar zal ik nooit bij kunnen!

— Zoo zeker niet, maar met behulp van de zolderladder heel gemakkelijk.

Charles snelde naar het zolderluik en trok zonder eenig gerucht te maken de smalle ladder naar zich toe.

Hij plaatste die tegen den paal en terwijl Raffles de ladder bij de benedenste sporten stevig vasthield, klom de jonge man er als een eekhoortje tegen op en had in een oogwenk de telefoondraden doorgesneden.

Het volgende oogenblik stond hij weder op het dak.

De ladder werd weer op haar plaats gezet en de beide nachtelijke bezoekers klommen snel weder naar beneden.

— Heb je al eens gedacht over een middel om hier weg te komen? vroeg Charles terwijl zij het park uitliepen.

— Onze waarde hospes in Isigny is zoo hoffelijk ons zijn auto ter beschikking te stellen! zeide Raffles spottend.

— En onze bagage?

— Die zullen wij medenemen, indien er maar eenigszins gelegenheid toe is, en anders laten wij haar in den steek!

De beide vrienden stonden nu voor de rastering.

Zij sprongen er snel overheen en sloegen een smal pad in, dat hen spoedig aan de grens van een groot weiland bracht.

Aanstonds zagen zij, dat zij zich op den goeden weg bevonden; de sombere massa van het oude kasteel der Markiezen van Montigny stak in de verte duidelijk tegen den donkerblauwen avondhemel af.

Zwijgend legden zij den afstand af die hen van het slotpark scheidde.

Raffles wierp een snellen blik om zich heen.

— Slecht onderhouden — het geld verbrast en uitgegeven aan onnutte dingen — waarschijnlijk is het goed al zwaar belast, nu wij zullen het aanstonds een weinig gaan ontlasten.

In de verte s'og een klok het middernachtelijk uur.

— Wij moeten ons haasten! meende Raffles, terwijl hij vlug voortliep.

Zij volgden eenigen tijd een vrij hoogen muur, tot zij een hek bereikten, dat in betere tijden zeker zwaar verguld was geweest, en thans nog de aandacht trok door zijn sierlijken vorm.

Als katten klommen de beide mannen er overheen.

Alles bleef doodstil.

Spoedig hadden zij het kasteel bereikt, een zeer oud gebouw uit het midden van de zestiende eeuw.

Zij liepen er eenmaal omheen en begaven zich toen naar de achterzijde, die door het

scherpe oog van Raffles onmiddellijk als de zwakke zijde van de vesting was herkend.

Zijn bos loopers kwam te hulp en een kleine, zwakke keukendeur was spoedig geforceerd.

Het was zeer donker en stil in het vertrek.

Op de teenen loopend, beklommen de beide mannen de diensttrap, die naar de eerste verdieping voerde.

De scherpe blik van Raffles had daar namelijk een zwakken lichtstraal meenen te bespeuren.

Zij hielden stil in het midden van een vrij breede gang, waarop verscheidene deuren uitkwamen.

Plotseling greep Raffles z'n vriend bij den arm, terwijl hij zijn vinger op de lippen legde.

Door een der deuren drong het gedempt geluid van stemmen naar buiten.

Onhoorbaar slopen de beide mannen naderbij.

Raffles bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Wel vijf minuten bleef hij in gebukte houding staan.

Toen hij zich weer oprichtte zag Charles een zegevierenden trek op zijn gelaat.

Toen bracht hij de hand aan den kruk van de deur en draaide deze zoo langzaam hij kon om.

Het scheen een eeuwigheid te duren, en toch bleek het naderhand niet meer dan enkele minuten te zijn geweest, voor de knop was omgedraaid en de deur zeer langzaam openging.

Raffles had zijn revolver in de linkerhand genomen en zijn masker voor het gelaat gebonden, welk voorbeeld door Charles was gevolgd.

De deur was nu bijna geheel geopend.

Charles blikte in een buitengewoon groote zaal, die echter slechts door een enkele groote petroleumlamp verlicht was.

Deze lamp stond op een zware ebbenhouten tafel, in het midden van het vertek en voor deze tafel, met hun rug naar de deur gewend, zaten twee mannen naast elkaar, over het tafelblad gebukt, die blijkbaar met de grootste aandacht een voorwerp beschouwden, dat de oudste hunner in de hand hield.

Zij schenen op schorren fluistertoon een twistgesprek te voeren, dat steeds in hevigheid toenam.

De stemmen van vader en zoon — want het waren Markies de Montigny en zijn eenige zoon Paul — werden steeds luider en de woorden waren duidelijk te verstaan.

— Het is krankzinnig, vader, om dit kostbare stuk in een kast weg te sluiten! riep de jonge man toornig uit, terwijl wij echter, als wij de diamanten en de paarlen stuksgewijze verkoopen er gemakkelijk vijf maal honderd duizend francs voor kunnen maken!

— Ik wil het stuk niet van de hand doen! bromde de oude man woedend. Denkt gij dat ik daarvoor al die moeite heb gedaan. Denkt gij dat ik jarenlang dezen diadeem van Koningin Elisabeth verlangd heb, om hem nu te gelde te maken, zoodat gij aan uw vervloekte speelwoede zoudt kunnen voldoen?

— En gelooft gij soms, oude paai, dat ik die gevaren zou hebben willen loopen, als ik geweten had, dat gij zoo koppig zoudt zijn?

— Het kan mij niet schelen, wat gij denkt! hernam de oude markies, terwijl hij het kostbare kleinood met trillende handen tegen zijn borst drukte en opstond. Bij mijn leven zult gij het nooit verkoopen.

— Dat zullen wij zien! brulde de jonge man, ten toppunt van drift.

Hij greep den diadeem en wilde hem uit de handen van zijn vader rukken.

Er ontstond een worsteling, die wellicht de vreeselijkste gevolgen had kunnen hebben, als niet plotseling een luide heldere stem vader en zoon als het ware in standbeelden veranderd had.

Krijtwit van schrik keken zij naar de deur waardoor twee gemaskerde mannen, te zamen over drie revolvers beschikkende, snel binnen kwamen.

— Leg dien diadeem op de tafel, mijnheer de markies, als ik u verzoeken mag, zeide Raffles op een hoffelijken toon, maar met een veelzeggend gebaar van zijn revolver.

Een sidderende hand legde het kostbare stuk op de eikenhouten tafel.

— En ga nu wat achteruit als ik u verzoeken mag!

Vader en zoon weken als geslagen honden zoover achteruit als zij maar eenigszins konden.

— Ontferm u over dat glinsterende voorwerp, mijnheer Charles, zoo wendde Raffles zich tot zijn metgezel.

De diadeem verdween in een der wijde zakken van Charles.

— Nu blijft mij niets anders over, mijne heeren, dan u van ganscher harte mijn leedwezen te kennen te geven over den slechten afloop uwer aardig bedachte onderneming. Ik zal heden een briefje schrijven aan Ann Brunt, waarin ik haar zal aanraden den uitgang van zekere geheime tunnel, een ze-

keren schoorsteen, te laten dichtmetselen, tot de veiling heeft plaats gehad. Ik hoop dat gij zult inzien, dat er steeds baas boven baas is!

Met deze woorden nam Raffles hoffelijk den hoed af, boog en trok zich, vergezeld door Charles rugwaarts naar de deur terug.

Het volgende oogenblik viel deze in het slot.

Snel als hazewinden vlogen de beide vrienden de trap af, de deur uit en het park in.

Terwijl zij over den muur klommen, fluisterde Charles :

— Als die jonge bandiet maar niet telefooneert!

— Het is de vraag of die berooide markiezen nog wel een telefoon hebben, zeide Raffles maar wij moeten er in ieder geval wel rekening mede houden. Daarom ben ik ook zoo verstandig geweest mijn roode pruik tijdelijk af te zetten. Mijnheer Paul mocht het eens in zijn hoofd hebben gekregen de politie te Isigny te waarschuwen.

Zij lieten zich van den muur in de rulle aarde vallen, juist toen er een schot klonk.

— Aha, men doet ons uitgeleide met saluutschoten, naar ik merk! riep Raffles uit. Beste Charles, de voorzichtigheid is niet het slechtste deel van den moed, met andere woorden — wij zullen eenige haast maken.

Met een snelheid, die hun alleen mogelijk werd gemaakt door hun stalen spieren en hun voortdurende training, ijlden de beide mannen naar het dorp terug.

Zij snelden zoo vlug zij konden naar het logement, dat echter reeds in diepe rust gedompeld was.

— De herbergier schijnt al te slapen! merkte Raffles op. Wij zullen den goeden man wakker moeten maken.

Hij trok aan de nachtel en even later kwam de herbergier met slaperige oogen en in nachtgewaad naar beneden.

— De sleutels van de garage en mijn bagage, vriend! riep Raffles. Een mijner collega's zorgt voor de auto.

De herbergier ging den sleutel halen en Raffles stelde deze Charles ter hand, die zoo snel hij kon de auto te voorschijn haalde.

Het was een oud, wrak wagentje, maar zij moesten het er mede doen.

Raffles had intusschen al het noodige uit zijn eigen vertrek gehaald en bracht het naar de auto.

De herbergier werd betaald en kreeg een zeer groote fooi en voor de goede man eigenlijk goed begreep wat er aan de hand was, verdween de wagen in de richting van Eavranches.

Dank zij de chauffeurskunst van Raffles was de havenstad binnen een kwartier tijds bereikt.

Zij stalden de auto in de garage van een verhuurder, gaven dezen den naam van den herbergier op, en snelden naar het postkantoor, van waar Raffles eerst een draadloos telegram naar Henderson verzond en vervolgens een gewoon telegram naar Miss Brunt, dat aldus luidde:

Waarde Miss,

De zaak diadeem heeft een verkeerden loop genomen! De doorgesneden telefoon, draad zal u daaromtrent wel meer vertellen. Nadere gegevens zullen u gaarne verder verstrekt worden door den zoon van Markies de Montigny, die hem gestolen had. Ik meen bijna zeker te zijn, dat hij zich thans bevindt in het bezit van een zekeren John Raffles. Ik kan u niet te dringend waarschuwen tegen lieden, die een roode pruik dragen!

Uw dienstwillige collega Bingham, die eenige onaangename uren op het dak van de schuur in het park heeft doorgebracht.

De volgende aflevering bevat:

Compagnon tegen wil en dank

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885